

B. C. BENECKE

HEERAVAN

SERIF

B.D. Benedikt

Federalni šerif

DOLAZAK

– Umoran sam – reče Roland, ne želeći da će s njom upušta u dalje prepirke. – Jašem već tri dana po ovoj nepreglednoj pustinji i žezi, i potreban mi je odmor. Želeo sam da se operem i malo osvežim pre no što nastavim dalje. Dobro ću vam platiti za uslugu.

– Mogu ti dodati jedino vrč vode – reče neumoljivi glas. – Pri tome te upozoravam da se ne pomeraš sa tog konja, jer ću inače pucati! Za sve ostalo što te interesuje moraćeš nastaviti do Ludvila. To je gradić udaljen nekoliko milja. Ako nastaviš uz podnožje planine, možeš tamo stići pre no što se sunce suviše visoko podigne...

Ovde ona zastade jer primeti kako se mladi čovek na konju lako zanjihao. Roland se polako presamiti preko sedla, da bi se na kraju stropoštao na hladno peščano tlo. Njegov belac se uznemireno pomeri, valjda da ga ne bi nagazio, i frknu. Pametna životinja čak onjuši Rolandovu glavu, ali je Roland prevario i svog vernog konja i negostoljubivu domaćicu. On se samo pravio da je onesvešćen. Iznerviran njenim postupkom, mladić odluči da je na vrlo originalan način poduči lepšem ponašanju.

Devojka koja se ni časa nije kolebala, odmah odloži svoju dugu pušku i utrča u kolibu odakle iznese poveći zemljani vrč sa vodom. Ona se spusti na zemlju pored Rolanda i poče vlažnom rukom da ga hladi po obrazima. A onda kada se najmanje nadala, Roland je zgrabi za obe ruke i jednim veštim zahvatom je onemogućio da se pomeri. On se uspravi i ugura bespomoćnu devojku u kolibu. Pošto je uvek imao sa sobom par metalnih lisica, jednim izvežbanim pokretom veza joj ruke na leđa i primora je da sedne na krevet koji je još bio neraspremljen.

– Đubre razbojničko! – prosikta devojka ljutito kroz stisnute zube. Ali Roland se pravio da je ne čuje. On pojača žižak male razbijene lampe i tek tada se sa interesovanjem bolje zagleda u svoju domaćicu.

Devojka nije imala više od dvadesetpet godina, a kada bi se malo više pobrinula o svom pravilnom licu bila bi prava lepotica. Roland s dužnom pažnjom i poštovanjem odmeri njeno besprekorno građeno telo...

– Prljava životinjo! – poprati ona muklim glasom njegov preslobodan pogled.

Roland obiđe sa petrolejkom u rukama i druge dve prostorije i vrati se u srednju.

– Sama živiš?

– Kao što si se već uverio! Mladić ju je kratko posmatrao...

– Šta je pseto? – sevnu devojka. – Zašto odmah ne crkneš?!

– Gde se nalazi voda? – upita Roland, onda skrenu pogled i primeti na drvenoj polici kantu za vodu. Kao da je to u stvari njegova kuća, izađe po svoju putnu torbu iz koje povadi pribor. Pošto se doterao i oprao, Roland promeni košulju, pa na kraju pažljivo očetka svoj elegantni plavi sako i šešir. Oko vrata je vezao jarko crvenu maramu i delovao je tako prefinjeno i gospodski, da ga je devojka svo vreme nemo i kao u snu posmatrala. Ona je prosto zaneta otmenom pojavom ovog mladog čoveka.

Roland priđe stolu i potpuno ugasi fitilj lampe, je napolju već uveliko svanulo i unutra su prodirali prvi topli sunčevi zraci.

– Imate li malo sena za mog konja? – upita on.

Devojka koja se više nije usuđivala da bilo šta kaže, samo nemo odmahnu glavom.

– Svejedno – reče Roland i stavi na sto jednu novu zelenu banknotu. – Ovde je pet dolara za vašu vodu, gostoprimstvo, i svu ljubaznost koju ste mi iskazali kao umornom putniku. Rado bih se malo opružio po vašem krevetu, ali se plašim da se ne oslobodite i ne ubijete me! Zato vam hvala i na ovome. Ipak, kada se uskoro udaljim, savetujem vam da uplatite pred Bogorodicom sveću i zahvalite joj što umesto mene nije naišao neko drugi!

Roland priđe devojci koja ga je mirno i znatiželjno posmatrala i pažljivo otključa njene metalne veze. Dok je ovo činio, ona je napeto ispitivala sjaj u njegovim smeđim očima..

– Ko ste vi gospodine? – usudi se najzad da upita.

– Gospoda koji putuju noću i na premorenom konju! – podseti je on suvo.

– Oprostite – prošaputa ona, a lepe usne joj se zgrčiše kao da će zaplakati. – Znam da se nisam ponela baš najpristojnije, ali molim vas shvatite da se ovuda svakodnevno smucaju razne barabe i plaćeni banditi, a meseci prođu dok slučajno ne navrati i neki pravi

čovjek! Suviše sam okružena neprestanim opasnostima i raznim prljavim zamkama, da bih smela da poverujem slučajnom prolazniku.

– Sami ovde živite?

– Sama. Oca su mi na prevaru ubili, pošto su nam prethodno razgrabili ceo ranč. Kada je nedavno pokušao da osveti oca, ubili su mi i brata. Sada svakodnevno očekujem da dođu po mene. Čim sam vas ugledala, kada ste me kasnije savladali i vezali, bila sam uverena da mi je konačno došao kraj. Hvala bogu da sam se prevarila!

– Bili ste me naljutili – priznade Roland koji sede pored nje na ivicu kreveta. – Znete, nisam navikao da me žene drže na nišanu. Nesigurna je to ruka, može čovek lako poginuti. Iako mi se dopala vaša izvanredna hrabrost i odlučan ton, poželeo sam da vas malo poučim u životu. Trebaće vam u vašoj neprestanoj borbi sa neizvesnošću. Pitam se samo šta biste preduzeli da ih je banulo petoro?

– Pucala bih u njih, a poslednji metak sasula sebi u bradu.

– Zašto živite na ovom užasnom mestu? Umesto što se sami ovde mučite i umirete u stalnom strahu, zašto ne pređete u grad? Tamo biste se stalno okruženi ljudima, osećali bezbednijom. Zar ne biste mogli nekome čuvati decu, ili pomagati u kući i tako se prehraniti? Još ste mladi i veoma lepi, ja sam uveren da bi se u gradu ubrzo našao pristojan čovek koji bi vas poželeo i oženio. Zašto ovo ne prodate i ne promenite način života?

Devojka mu se čudno osmehnu.

– Vidi se gospodine da ste stranac i da ne poznajete ovdašnje prilike. Pre svega, nemam šta da prodam. Sve što sam imala vrednog već sam rasprodala te sam se hranila. Od celokupne imovine, još mi je ostala ova iznošena haljina. Rado bih prodala i nju jer sam već danima gladna, ali me pristojnost u tome sprečava. Želim u toj haljini i da umrem, kako bih se u ovoj pustinji bar po nečemu razlikovala od ostalih životinja!

– Kako ste dospeli u ovo grozno stanje? – interesovao se Roland.

– Za sve se pobrinuo Gospodin Đavo. Najpre je raznim malverzacijama i novčanim transakcijama upropastio mog neukog oca i na kraju ga mučki ubio. Zatim je strpljivo sačekao da i moj maloletni brat počini grešku, pa je uklonio i njega. Sada je pokazao

zaista neverovatno strpljenje očekujući da ili krepam od gladi, ili da počnem da pasem okolnu travu i rastinje. Ako bi se i našao neko toliko drzak da me primi u kuću, ubrzo bi ga našli na ulici sa razmrskanom glavom, a kuća bi mu izgorela do temelja! Taj monstrum u ljudskom obliku namerno me zlostavlja i izlaže patnji, jer veruje da će me konačno omekšati i tako prisiliti da prihvatim njegov nerazumni predlog. Još kada sam bila devojčica od šesnaest godina, nagovarao je mog oca da me uda za njega. Za uzvrat mu je obećavao brda i doline. Ali moj otac iako siromašan i u stalnoj oskudici, sažalio se nad mojom nedužnom mladošću i odbio ga. Zbog toga je kasnije poginuo, Gospodin Đavo mi je poručio daću na kraju na kolenima doći kod njega. Gotovo da je bio u pravu, jer u poslednje vreme zaista oskudevam u hrani. Jedna stara Indijanka me naučila da odabiram razne pustinjske hranljive biljke koje kuvam i time se hranim. Ali on me i pored svega ne ostavlja na miru. Svakodnevno mi šalje grupe svojih razularenih bandita koji me vređaju najpogrdnijim izrazima i uživljavaju se na bezbroj načina. Shvatate li sada zbog čega noću ne spavam, već stražarim s puškom pored kreveta?

Roland ju je s pažnjom saslušao.

– Ko je taj Gospodin „Đavo“ o kojem stalno govorite?

– Tako je narod prozvao starog Džozefa Mak Larena, ovdašnjeg veleposednika i verovatno najbogatijeg čoveka u Teksasu. On ima vojsku najamnika i sopstvene zakone, a država mu samo služi kao zgodno mesto na kojem je raširio svoje ogromne posede, koji se svi zajedno nazivaju Teksasom!

Roland se nasmeši na jetku primedbu.

– Mislim da ste sad vi na redu – podseti ga ona, ljupko iskrivivši glavu. – Još uvek mi se niste predstavili i rekli mi vaše ime i ko ste.

– Uveravam vas da sam to želeo, ali mi vi niste dozvolili. Inače, zovem se Ed Roland i novi sam savezni šerif Teksasa. Šalje me federalna vlada, upravo zbog takvih kao Mak Laren i njemu sličnih đavola. Putujem neupadljivo i bez pratnje, jer tako mnoge stvari dublje i potpunije sagledavam. Kao u vašem slučaju na primer. Hvala vam na prvim informacijama.

Čuvši ove za nju gotovo čarobne reči, devojka za trenutak ostade kao okamenjena. Beživotno je piljila u mladića pored sebe, da bi na

kraju, odsutno i čudno usporenih pokreta prišla jednom uglu gde kleče na zemljani pod. Roland primeti da se ona obraća izvajanom kipu Bogorodice...

– Majko božja – šaputala je kao u groznici, – hvala ti što si konačno uslišila moja preklinjanja!

Devojka izgovori samo to i poče da jeca u trzajima, potpuno slomljena od prevelikog psihičkog naprezanja koje je u poslednje vreme preživljavala. Roland ostade da sedi na ivici njenog, krpama zastrtog kreveta, i sam izgubljeno posmatrajući skladnu figuru Bogorodice.

Pošto se malo umirila i povratila od uzbuđenja, devojka ustade trljajući utrnula kolena i vrati se Rolandu.

– Vi ćete pomoći, zar ne? – obrati mu se ona suznih očiju, koje su sad sijale duplim sjajem. – Vi ćete me spasti od njegovih mračnih sila. Vi mora da ste sam anđeo kojeg su poslali s neba!

Roland joj obuhvati rukama uplakano lice i zagleda se u njene plave oči.

– Kako se zovete?

– Nensi... Nensi Tod – upotpuni ona svoje ime.

– Nensi draga, ne pripisujte moju pojavu nikakvoj višoj sili. Istina je da ću vam pomoći, koliko to bude u mojim mogućnostima, ali sem mojih ovlašćenja i jednog novog službenog „kolta“, ja ne posedujem nikakve druge vanzemaljske moći. Zato vas molim da se smirite i time mi pomognete u izvršenju ove svete obaveze.

– Tako bih vas rado nečim poslužila, – reče devojka brišući vlažne oči, – ali poslednje parče indijanskog hleba pojela sam još juče ujutro. Čak su mi i bunar zagadili, pa moram za vodu da idem u planinu.

– Imam ja nešto hrane, – ustade Roland i otvori kožnu torbu. – Podelimo ovo pre no što krenemo.

Nensi je najpre stidljivo posmatrala pruženi komad hleba i suvog mesa, onda ga prihvati drhtavim rukama i poče halapljivo da jede.

– Mogu li se malo odmoriti na vašem krevetu? – upita Roland, s čežnjom posmatrajući prljavu prostirku.

Nensi živo potvrdi glavom, jer nije imala vremena da mu drukčije odgovori. Bila je suviše zaokupljena hranom. Ona se premesti sa ivice kreveta na rasklimatanu stolicu koja zaškripa, a Roland pažljivo

odloži svoj elegantni sako i šešir i opruži se. Savladan velikim umorom, mladić ubrzo zaspa.

Pošto je pojela i Rolandove ostatke hrane, Nensi izađe napolje i napoji njegovog konja koji je stajao nedaleko od ulaznih vrata. Devojka nekud otrča i brzo se vrati, noseći u naručju pregršt zelene trave. Ugledavši ovo izobilje u njenim rukama, belac joj pođe u susret, zamahnuvši dugim repom. Nensi ga je s ljubavlju posmatrala dok je trgao hranu iz njenih ruku. Ona se inače plašila konja, ali je ovaj pripadao Rolandu, što ju je oslobodilo svakog straha. Nensi ga na kraju pozva rukom da je sledi i odvede ga na mali skriven proplanak, prepun sveže trave.

Ali vrativši se pred kolibu, Nensi tamo zateče dvojicu konjanika. Njoj odmah postade jasno čiji su to ljudi i s kakvim su namerama ovamo poslani. Obojica su joj će bezobrazno cerili kroz iskvarene zube.

– Zdravo srce! – reče onaj viši, koji je držao u desnoj ruci nekakav zavežljaj. – Ovo ti šalje gospodin Mak Laren. Danas je praznik pa gospodin želi da danas jedeš malo bogatije nego u obične dane.

On malo podiže zavežljaj i ispusti ga na zemlju, udarivši o tle, zavežljaj se raspade i na prljavoj krpi se ukaza gomila oglodanih kostiju! Devojci pođoše suze na oči, ali ona se ne pomeri s mesta.

– Zar ih nećeš probati? – preteći se isceri onaj manji.

– Gospodin je naredio da te ne ostavljamo dok se ne uverimo da si ih sve oglodala. On nipošto ne želi da ti danas ostaneš gladna. On je veoma zabrinut za tvoju ishranu i zdravlje. Gospodin želi da se ti dobro hraniš, kako bi i dalje ostala tako zgodna i snažna. Hajde srce, ne zahvaljuj nam već žderi.

Primetivši neumoljiv izraz na njihovim surovim licima, sirota Nensi priđe koskama i spusti se na zemlju. Ona je bila spremna da podnese svako poniženje, jer se plašila da bi banditi mogli otkriti u kolibi Rolanda i ubiti ga. Ali upravo kada je rukom posegnula da dohvati jednu kost, zadrža je u tome jedna druga snažna ruka, koja se spustila na njeno desno rame.

Banditi se zgranuto zagledaše u otmenu pojavu mladog čoveka koji je stajao iza nje, dok se prestravljena devojka sva ukočila od napetog iščekivanja. Međutim, konjanici se mnogo ne zbuniše, jer su smatrali da je Roland nenaoružan. Oni nisu mogli primetiti njegov sjajni „kolt“ sakriven u specijalnoj futroli ispod sakoa.

– Vrlo ste pažljivi – reče im Roland čudno se osmehujući, – ali gospođica je već doručkovala sa ljudima! Ona ne želi da se psi tragači gospodina Mak Larena zbog nje, danas odreknu svoje omiljene hrane. Zato vam savetujem da mirno siđete i pojedete ovo što ste doneli, inače će kojoti kroz koji minut glodati vaše kosti!

Konjanici Gospodina Đavola nisu mogli poverovati svojim ušima. Oni nisu mogli shvatiti da na ovoj teritoriji postoji bilo ko, ko bi se usudio protivrečiti postupcima njihovog gazde. Međutim, mladi čovek koji im se obraćao bio je neprijatno bleđ, što nije bio najbolji znak. Ipak, njih je bilo dvojica, pa onaj manji hrabro pogledao svog višeg drugara.

– Hoću li ga ja udesiti ili ti?

– Prepusti meni to zadovoljstvo! – isceri se onaj visoki.

On sačeka jedan trenutak, pa učini brz pokret rukom prema opasaču, ali istom takvom brzinom odustade od namere. Naime, pre no što je i osetio hladnu dršku svog revolvera, bandit sa zaprepašćenjem ugleda sjajni „kolt“ u rukama svog protivnika. Mak Larenovi ljudi su bili prosto paralisani Rolandovom brzinom izvlačenja oružja, iako im nikako nije bilo jasno otkud je izvadio taj revolver.

– A sad silazite i žderite ovo! – sevnu Roland preteći smeđim očima.

Nemajući drugog izbora, Mak Larenovi ljudi siđoše sa svojih konja, ali još uvek se kolebajući da li da poslušaju ovo drsko i neverovatno ponižavajuće naređenje. Da sunce nije onako oštro pripeklo, bili su spremni da poveruju da sanjaju.

– Dođite! – ponovi Roland jasnije i preteći uperi svoj revolver onom visokom momku u glavu.

Ocenivši situaciju krajnje ozbiljnom, onaj manji proguta pljuvačku i saže se da uzme jednu kost, koju poče na silu i nezainteresovano da gricka. Uvidevši da je to jedini način da se odavde vrati sa živom glavom na ramenu, slično postupi i njegov drugar. Dok su glodali suhe kosti, Nensi ih je posmatrala sa užasom i širom otvorenim očima. Ona se nije usuđivala ni da zamisli bes Gospodina Đavola, kada mu njegovi plaćenici ispričaju šta im se dogodilo na njenom ranču...

– Dovoljno! – sažali se Roland na svoje jadne protivnike. – Ostatak vašeg doručka pokupite i vratite vašem gospodaru Đavolu. Poručite mu da je na njegovu teritoriju upravo prispeo jedan mnogo gori i opasniji čovek od njega, kojeg je poslala federalna vlada ove napaćene države. Recite mu, da kako sada stvari stoje, neka radije te koske sačuva za crne dane koji su nastupili od jutros!

– Ko mu to poručuje? – želeo je bolje da se informiše onaj visoki.

– Novi federalni šerif Teksasa! – objasni im Roland, posebno naglašavajući svaki slog izgovorene rečenice. Kako bi ovu svoju tvrdnju i zvanično potkrepio, mladić izvadi iz malog cepa svoju zlatnu federalnu značku koju prikači na rever sakoa.

Mak Larenovi ljudi se začuđeno zagledaše u blještavu zvezdu, ne samo zato što je bila velika i od čistog zlata izlivena. Oni na brzinu pokupiše zavežljaj sa kostima i popeše se na konje. Još jednom su s mržnjom bacili pogled na Rolanda i devojkicu pa odjuriše u besomučnom galopu...

– Mislim da je krajnje vreme da se i mi udaljimo odavde – opomenu Nensi Rolanda.

– Zašto?

– Pa zar vam već nisam rekla da sve ovo pripada Mak Larenu? Kada čuje kakvo su poniženje doživeli njegovi ljudi na mom bivšem imanju, poslaće ovamo čitav čopor razularenih bandita i spaliti sve što bude moglo da gori! I mene i vas, ako ga ne preduhitrimo!

– Verujete li zaista da bi se usudio na tako nešto?

– Oh, gospodine Roland, ceo ovaj ranč sa okolnim planinama i rekama i dolinama je njegova svojina! Ja u stvari nezakonito ovde stanujem, jer ovo više ne pripada meni. Već su me nekoliko puta izbacivali napolje, ali se ja noću vratim kada se oni dovoljno udalje.

– Zar se niste plašili da vam ti mahniti divljaci ne nanesu neko veće zlo?

– Ne. Dobro znam da im je stari Mak Laren smrću zapretio da me ne diraju. On je već godinama slepo zaljubljen u mene. Još kada sam imala jedva šesnaest godina poželeo me je prvi put. Otada je kao zver uklanjao sve one koji su mu smetali, kako bih ja ostala potpuno sama, bez zaštite i mogućnosti izbora. On je u tome prosto sadista!

– A koliko imate sada godina? – zainteresova se Roland.

– Uskoro ću napuniti dvadeset treću, ali znam da ovako izmrcvarena delujem znatno starije.

– Nije ni čudo što je Gospodin Đavo počeo da gubi strpljenje – nasmeši se Roland. – U pitanju je dug vremenski period, a on više nema nerava da vas mirno posmatra kako bujate i razvijate se u divnu mladu ženu.

– Tako se čini – nasmeši se tužno devojka. – Sudeći bar po njegovim divljačkim postupcima prema meni u poslednje vreme. On me želi i silno čezne za mojim telom, ali je istovremeno i patološki zaljubljen, što ga sprečava da me uzme na silu. On prethodno želi moju naklonost, koju misli postići time što me ovako zlostavlja i mrcvari. Uveren je da ću ja na kraju morati kod njega potražiti utočište. On pojma nema o ljudskim osećanjima i ne sluti da bih se ja radije ubila nego mu se podala!

– Otkud vam tako bistar um i smisao za rasuđivanje?

– Nije potrebno biti naročito obdaren i školovan da bi se zapazile neke vidne stvari u životu.

– Ali vi ste očigledno školovani – primeti Roland. – Primećujem to po načinu vašeg izražavanja i poznavanju stvari.

– Da, školovana sam. Moja pokojna majka je bila učiteljica i još za života je prenela na mene njeno bogato znanje i umešnost.

– A ko vas je podučavao u baratanju oružjem?

– Nužda, šerife! Strah od ljudi i ostalih pustinjačkih zveri. Mojim roditeljima je dobro bio poznat ovdašnji zakon jačeg i bržeg, pa su me od malena podučavali da živim na oprezu i da nikom ne verujem. Samo zato što je poverovao ljudima jednog jedinog trenutka, moj siroti brat je izgubio svoj mladi život!

Roland više ništa ne reče. On se i sam počeo zabrinuto zgledati.

– Nemate konja? – upita za svaki slučaj.

– Koješta! Da ga imam, zar bih sedela ovde i mirno čekala Đavola da me sobom odnese?

– Imate li nekih drugih stvari?

– Sve vredno što sam posedovala izmenjala sam sa Indijancima za hranu. Preostala mi je još ova ofucana haljina, i naravno, čast!

– Pa zar to nije jedino pravo i najveće bogatstvo? Posedovati je znači ujedno biti i basnoslovno bogat. Gospodin Đavo dobro zna da se sve na svetu može kupiti, izuzev čovekove časti. A u ovo naše

ludo vreme je prava retkost naići na ovako prekrasnu mladu devojkicu i istovremeno pametnu i poštenu. Molim vas da pogrešno ne protumačite ova moja zapažanja. Ja vam se ne udvaram, ja vam se divim. Ko što se divim prirodi i ostalim ovozemaljskim savršenstvima i krasotama. Veoma sam iscrpan u životu i uvek iznosim ljudima moja stvarna osećanja.

Na ovaj način je uvek besprekorni Roland uklonio svaku sumnju sa svog lepog ponašanja. On ostavi Nensi pred kućom i potraži svog belca kojeg uskoro privede. Pošto se prvi popeo, on pruži ruku devojci. Nensi kratko zadrži pogled na njegovoj negovanoj ruci i Roland primeti da joj se ponovo vlaže oči.

– Vi ste prvi strani čovek koji mi je u životu prijateljski pružio ruku, bez zadnjih namera i želje da me dograbi!

Roland joj pomaže da se popne iza nega i lako podbode konja. Osećajući prijatni dodir devojčinih grudi na svojim leđima, Rolanda spopade neko slatko i neizvesno osećanje. Iako ga je Nensi sve čvršće stezala oko struka, mladić pokuša da razmišlja o državnim stvarima. Koliko je u tome uspevao, nije nam moguće da utvrdimo.

GRAD BEZ ZAKONA

Ludvil, kako se zvao gradić u koji su ujahali oko podneva, bio je grad tek u razvoju. Gotovo sve zgrade bile su nove i sveže ofarbane, a sudeći po mnogobrojnim firmama koje su se šarenile sa svih strana, varoš je pripadala gospodinu Mak Larenu. Njegov je bio lokalni salon, njemu je pripadala velika trgovina mešovitom robom, za njegov račun je brijao berberin, od Ludvila dalje prema zapadu poštu je prevozio „Đavolov ekspres“, kako je vlasnik popularno nazvao svoje poštanske kočije. Mak Larenova je takođe, bila banka i advokatska kancelarija, u kojoj je valjda „u ime zakona“ eliminisao svoje protivnike. Ovom nezgodnom starcu pripadao je i Pogrebni zavod, što je bilo i razumljivo, s obzirom da je sve te mnogobrojne neprijatelje valjalo i pristojno pokopati nakon konačnog obračuna. O redovnim mušterijama ove crne ustanove, brinuli su Mak Larenovi revolveraši. Posmatrajući sve ovo, Roland morade da se nasmeje.

– Zar na ovom žalosnom svetu postoji i nešto veselo? – odmah upita melanholična Nensi.

– Da, draga Nensi, – iskrivi Roland glavu, pokušavajući da je pogleda. – Sve je u stvari vrlo smešno. Ceo ovaj besmisleni život i ova naša neizdrživa nervoza u očekivanju neminovne smrti. Naročito je smešno što neki ljudi pokušavaju da učine kako bi se izdvojili iz ove neminovnosti. Ali najsmješniji u celom ovom haosu sam ja, koji nastojima dovedem u red sve te arhaičnosti!

– Ja obično plačem kad razmišljam o životu i ljudima – reče devojka silazeći s konja, Niko od prolaznika nije obraćao pažnju na dvoje mladih koji su upravo dojahali. Svako je žurio svojim poslom, pa nikom ne pade u oči čudna razlika između elegantno odevenog gospodina i pocepane devojčine haljine poodavno neoprane.

Roland se zagleda u visoku građevinu na sprat, nad čijim se ulazom širila ogromna žuta tabla sa crvenim krupnim natpisom: KOD GOSPODINA ĐAVOLA.

– Da li ste već bili u ovom „paklu“? – upita Roland devojku.

– Nikad ranije nisam bila u ovom ozloglašenom gradu. Brat i otac mi to nisu dozvoljavali. Govorili su da ovamo navraćaju uglavnom razuzdani kauboji, tražeći utehu kod lakih žena.

– Valjda nećete reći da nikad u životu niste bili u gradu?

– Rodila sam se u jednom romantičnom i divnom gradu. Zove se Tuluz. Nalazi se na samoj obali Srebrne reke. Dolazeći ovamo, svakako ste morali proći kroz taj grad. Otud smo se sa očevom ušteđevinom doselili u ovaj užasni kraj pre sedam godina.

– Šta je bio razlog tome?

– Očeva želja da se proširimo. Godinama je naporno radio u Tuluzi kao krojač, dok nije stekao nešto ušteđevine. Tada smo krenuli na zapad i zaustavili se u ovom paklu. Mak Laren je mom ocu prodao onu pustinju, tvrdeći da je kao izmišljena za stočara. Prodao je ocu i prvih trideset goveda koja su ubrzo uginula od posledica nepredviđene sušne godine. I tako smo počeli da se zadužujemo, dok nismo ostali bez ičega. Mak Laren je to rutinski izveo, upropativši nas kao i mnoge druge. Ta nepotrebna avantura stajala je mog oca deset hiljada dolara! Sada nema ni njega, ni brata, ni majke!

– Sve ih je pobio Mak Laren?

– Ne budite smešni šerife! Mak Laren nije ni mrava zgazio! Oca i brata su ubili njegovi plaćenici u takozvanoj „samoodbrani“, a majka

je umrla nekoliko godina nakon što smo se doselili. Bila se teško razbolela na plućima. Od prenapornog rada, naravno.

Roland se osvrte na sve strane...

– Znači, nemate nikog u ovom gradu kod koga biste potražili utočište ili pomoć za izvesno vreme?

Nensi malo razmisli.

– Otac je često spominjao nekog Freda Tomsona – priseti se ona. Uvek je kod njega navraćao i o njemu nam rado i s poštovanjem pričao. Možda bi me gospodin Tomson primio kada bi mu ispričala čija sam i odakle dolazim.

– Dobro Nensi, – složi se Roland. – Mislim da uglavnom znam sve o vama i vašoj tragediji. Ja vam se ujedno zahvaljujem na iskrenom poverenju koje ste mi iskazali.

– Dovoljno je da vas čovek pogleda pa da zna s kim ima posla – objasni devojka.

– Niste tako mislili pre nekoliko časova – podseti je Roland na njihov neprijatni susret.

– Nisam do tada znala da na svetu postoje i dobri ljudi. A bilo je i mračno.

Roland se nasmeši na vešto objašnjenje. On rukom zadrža jednog mladića koji je nekuda žurio.

– Izvinite gospodine, možete li nam objasniti gde možemo naći izvesnog Freda Tomsona?

– Samo jedan Tomson živi u ovom gradu gospodine, ali moraćete požuriti jer on upravo napušta ovaj svet!

– Na samrti je?

– Da, gospodine. Žurim po sveštenika, a vi produžite do one velike žute kuće na sprat, – pokaza mladić rukom i otrča.

Roland i Nensi se pogledaše.

– Vidite? – upita devojka tužno se osmehnuvši. – Ja sam prosto ukleta! Da nisam došla u ovaj grad da zatražim od Tomsona pomoć, on možda sada ne bi umirao. Ali dragi bog uzima njegovu dušu upravo u trenutku kada mi je taj čovek potreban. Zar to nije strašno, šerife?

Roland je uhvati za ruku i prosto povuče u pravcu naznačene kuće. Građevina je bila jedna od najlepših. Nije bila drvena, već sazidana od cigle i kamena. Roland zapazi pored ulaznih vrata omanju

mesinganu firmu na kojoj je stajalo da je vlasnik zidar po profesiji. Uđoše u polumračni hodnik jer su preko vrata i svih prozora bili navučeni drveni zaštitnici od sunca.

– Tražite nekog? – upita jedan plačni ženski glas.

– Da li je ovo kuća gospodina Tomsona? – upita Roland.

– Jeste, ali gospodin Tomson je upravo umro!

Zavlada neprijatna tišina...

– Možemo li ga bar videti? – upita Nensi.

– Naravno gospođice, izvolite za mnom.

Uđoše svi troje u polumračnu sobu koja je sva mirisala na neke lekove. U sveže presvučenom krevetu dostojanstveno je ležao gospodin Tomson. Mrtav i bled, mršav i smiren, kakav je verovatno bio i za života.

– Da li ste vi njegovi prijatelji? – upita žena brišući oči u kecelju.

– Da, – potvrdi Roland. – A da li ste vi možda gospođa Tomson?

– Ne. Ja sam služila kod gospodina. Gospodin Tomson se nije ženio i živio je sam i vrlo povučeno.

– On znači nema naslednike? – odmah primeti Roland.

– Ne, gospodine, ali ostavio mi je ovu poruku i zamolio da je predam na adresu.

Roland se zagleda u beli koverat koji je žena izvadila iz džepa svoje kecelje.

– Da li biste bili, toliko ljubazni da mi pročitate adresu. – zamoli ona kroz suze. – Znae, ja ne umem da čitam.

Roland uze pruženi koverat i priđe prozoru kako bi bolje video o kome se radi.

– Mogu li da otvorim ovo?! – upita on vidno uzbuđen.

– Oh, ne gospodine! Pismo moram zatvoreno uručiti toj osobi. Gospodin je to izričito naredio. Hteo je i usmeno da mi objasni gde se ta osoba nalazi, ali ga je spopao grč i iznenada je umro.

– Ali osoba kojoj treba da predate pismo je upravo ova mlada dama! – objasni joj Roland pokazujući rukom na devojkicu. Nastupi grobna tišina, kakva i dolikuje prostoriji u kojoj leži na odru pokojnik. Prisutni su se naizmenično posmatrali a onda Roland bez daljih objašnjenja otvori koverat i najpre u sebi pročita njegovu sadržinu. On se zagleda u Nensi koja je zbunjeno stajala na sred sobe.

– Nensi draga, ja prosto ne mogu da poverujem, ali ovde jasno piše rukom gospodina Tomsona da on svu svoju imovinu i novac ostavlja nakon smrti kćerci svog prijatelja Nensi Tod, odnosno vama!

– Ali... To nije moguće – prošaputa devojka izgubljeno.

– Tako ovde piše. Naznačeno je i mesto gde se nalazi novac od kojeg imate da isplatite gospođi Klari Bler petstotina dolara na ime otpremnine. Ostatkom od tri i po hiljade dolara, kao i ovom divnom kućom, raspolazete prema svojoj želji.

Nensi oseti daće se srušiti, što primeti gospođa Bler koja joj brzo prinese fotelju.

– Gospode! – pogleda sirota devojka u pravcu plafona. – Još noćas sam razmišljala na koji način da se najlakše ubijem a sada si me tako prijatno iznenadio, i spasao me. Zašto?

– Zato što smatra da ste suviše retki i dragoceni! objasni joj

Roland, umesto onog kome se obraćala.

Nensi ga blago pogleda.

– Rolande dragi, šta da radim? Ne napuštajte me sada, preklinjem vas!

– Smatrajte me i dalje vašim bliskim i iskrenim prijateljem, ali ja mislim da vam više nisam tako neophodan. Preporučio bi vam da ovu gospođu zadržite u službi, a ako vam bilo šta ustreba, pronaći ćete me „Kod Gospodina Đavola“, gde nameravam odsesti. Savetujem vam da se mnogo ne pojavljujete na ulicama, radije za sve što vam bude potrebno pošaljite gospođu Bler. Ona i bolje poznaje grad.

Žena o kojoj je bila reč, pogleda ga sa zahvalnošću. Očigledno ni sama nije znala kuda će nakon Tomsonove smrti.

– Zar ćete stanovati u onoj užasnoj kući? – pobuni se Nensi i ustade. – A ovde imamo toliko slobodnih soba! Ne mogu tako nešto dopustiti Rolande. Suviše ste me zadužili!

– Ako sam vam u nečemu pomogao, to je bila moja službena dužnost. Vi meni ništa ne dugujete, jer ja sam za usluge učinjene vama već plaćen od federalne vlade. A što se tiče mog stanovanja ovde, to ne dolazi u obzir. Šta bi građani kazali na takvu nemoguću kombinaciju. Vi sada više no ikada morate o svemu tome voditi računa.

Roland se nakloni gospođi Bler i stavi šešir na glavu, ali Nensi požuri u hodnik za njim i kod vrata ga sustiže.

– Rolande! – zavapi ona, – ne ostavljajte me samu među ovim nepoznatim ljudima. Smilujte se na mene nesrećnicu!

– Šta to govorite? – pomilova je on po bledom licu. Zar vi još ne shvatate da su svi vaši problemi naprosto nestali. Dok je Mak Laren svim silama nastojao da vas dokrajči, sve to je sa strane posmatrao pokojni Tomson koji je očigledno bio o tome odlično informisan. Kada je shvatio koliko ste odvažni i čestiti, odlučio je da vas nagradi i pomogne vam. Vi ste sada u njegovoj, odnosno sopstvenoj kući i umesto što očajavate, potrudite se da pristojno sahranite vašeg dobrotvora. Zatim uredite sebe i ovu zapuštenu kućerinu i nastavite normalno da živite. A ja sam tu da obezbedim miran život i vama i vašim budućim sugrađanima. Zbog toga sam ovamo poslat.

– Kada ću vas opet videti? – upita Nensi vlažnih očiju.

– Kroz sat ili dva, na sahrani gospodina Tomsona, ili ujutro na ulici. Viđaćemo se gotovo svakodnevno, ali vi kada god poželite izvolite me pozvati.

– Beskrajno vam hvala Rolande na svemu što ste za mene učinili! – uhvati ona obema rukama njegovu ruku.

– Hvala pokojnom gospodinu Tomsonu! – podseti je Roland i požuri na ulicu. On nije smeo dozvoliti da Nensi primeti koliko mu je stalo do ne. Još uvek nije bio sasvim uveren da li je ozbiljno voli, ili su to simpatije na prvi pogled, ali osećao je za tom devojkom iznenadnu potrebu.

Zato, udaljavajući se od njene prijatne blizine, činilo mu se da beži od sopstvene želje.

Nensi ostade u polumračnom hodniku, plačući. Ona nije poznavala razlog ovakvog neobičnog Rolandovog ponašanja, jer nije znala do koje mere je pošten i savršen ovaj mladi čovek. Upravo zbog tog besprimernog karaktera i smisla za pravdu, vlada mu je i poverila ovako delikatnu misiju. Roland je smatrao da mu više nije mesto pored lepe Nensi, jer ona više nije imala fizičke potrebe za njegovom zaštitom. Mak Laren joj takođe, više ne može nauditi, jer ona sad živi u sopstvenoj kući. Ako bi se i dalje oko nje muvao, Roland bi bio ravan nitkovu. Tako je on shvatio život. On ni u snu ne bi iskoristio

priliku da se nametne devojci kojoj je u nuždi bio neophodan. Smatrao je to za svoju dužnost prema bližnjem.

Našavši se opet na ulici, on se vrati pred hotel gde je ostavio vezanog konja.

– Gde se nalazi šerifova kancelarija? – upita Roland jednog kauboja koji je izlazio iz saluna.

Čovek zastade i u čudu ga pogleda.

– Tražite šerifa?

– U svakom gradu Sjedinjenih Država postoji kancelarija šerifa i zatvor.

– U ovom gradu ne. U stvari, vi stojite pred bivšom kancelarijom mesnog šerifa, ali je kasnije gospodin Mak Laren to nadogradio i preuredio u hotel i salun. Uostalom, ovde red i zakon održavaju Mak Larenovi ljudi. Ako vam se neko zamario ili imate bilo kakve pritužbe, obratite se njemu.

Roland se pope na drvenu terasu saluna i zagleda u hrapavo, suncem opaljeno lice svog sagovornika.

– Šta vi to govorite čoveče?

– Zar sam rekao nešto loše? – ustuknu kauboj, valjda iznenađen Rolandovim izgledom.

– Kako je bilo moguće da Mak Laren sazida od šerifove kancelarije salun?!

– Pa, vidite – počeo da objašnjava čovek – kada je poginuo i peti šerif po redu, više niko nije imao hrabrosti da se kandiduje za novog. Onda je pokojni guverner Džonson dozvolio Mak Larenu da otkupi zgradu i adaptira je za hotel.

– A guverner je mrtav! – ponovi Roland.

– Mrtav! – potvrdi kauboj.

– Veoma mi je žao, ali gospodin Džonson neće imati mira tamo gde je, dok mi ne objasni taj svoj neverovatan postupak!

– Guverner da objasni vama! – zinu kauboj kojem su neke stvari postojale sve manje jasne. – A oprostite mladiću, ko ste vi ako smem da znam?

Međutim, Roland mu ne odgovori. On prođe pored njega stisnutih usana i uđe u salun. Pokretna vrata koja zaškripiše, svratiše pažnju prisutnih na mladog posetioca. U polupraznoj sali, sedelo je ili stajalo pored dugačkog šanka nekoliko stočara i barskih dama. Do tog

trenutka čuo se zvuk jednog starog klavira, ali sada umuknu i on. Tada u dvorani zavlada neprijatna tišina, jer se prisutni ljubopitljivo zagledaše u elegantni tamnoplavi sako i šešir na Rolandu. Bila je prava retkost ugledati ovako otmenog gosta u njihovoj zapuštenoj sredini. Ovakva gospoda čak i ne svraćaju u salun, obično ostaju u poštanskim kočijama za vreme promene konja.

– Izvolite! – ponudi ga barmen sa profesionalnim osmehom na ugojenom licu i pokaza rukom na jedan slobodan sto u uglu.

Ali Roland ostade nasred saluna, zainteresovano razgledajući raskošno dekorisanu tavanicu. On oseti kako se onaj kauboj vratio sa terase i zaustavio pozadi njega pored vrata koja opet zaškripaše. Očigledno ga je interesovalo šta ovaj čudni mladi čovek traži u njihovom gradu. Primetivši ledeni izraz na Rolandovom mladom licu i barmen se uozbilji.

– Ko je vlasnik ovog lokala? – upita Roland barmena.

– Gospodin Džosef Mak Laren.

– Pozovite ga neka smesta dođe ovamo – naredi Roland.

– Gospodina Mak Larena?! – zaprepasti se barmen i zinu. – Bojim se gospodine da to neće biti moguće. Vi ste očigledno stranac i ne znate da je gospodin Mak Laren jedan ugledan i veoma bogat čovek. On ne stanuje u gradu, nego na svojoj udaljenoj farmi. Ja ne znam zbog čega vam je on potreban, ali ovde u hotelu se nalazi njegov upravnik imanja, gospodin Velč Kraun. Ako vi baš insistirate, mogu pozvati njega.

Roland vrati pogled na kitnjastu tavanicu.

– Ovo je nekad bio državni zatvor i šerifova kancelarija?

– Da, gospodine.

– A gde se nalazi nova kancelarija i mesni šerif?

– Nemamo ih, gospodine. Ovo je miran kraj pa smo smatrali da nam šerif više nije potreban. Građani su se složili da se zatvor i kancelarija ukinu, a gospodin Mak Laren je ovo otkupio od države i preuredio.

– Mislite otkupio od guvernera Džonsona! – ispravi ga Roland, sve manje raspoložen.

– Kao što rekoh gospodine, građani su mišljenja da nam šerif više nije potreban.

– A ako ja sada počnem nasumice da pucam po ovim ljudima? Ko će me u tome sprečiti?

Barmen oseti potrebu za svežim vazduhom. Spopao ga je bio neki hladan znoj, a prisustvo ovog čoveka prosto ga je gušilo.

– Gospodine, molim vas budite jasniji, jer ako nastavite u ovakvom tonu, biću primoran da pošaljem po Mak Larenove ljude. To su vrlo nezgodni momci i oni održavaju red u nedostatku šerifa. Ako tražite neprilike, onda ste došli u pogrešan grad.

– Od malena tražim đavola. Nedavno sam naučio da se on nalazi upravo u ovom gradu. Neću se odavde pomeriti dok ga ne vidim! Oni koji traže đavola, obično ga nađu! Pošaljite po njega!

Roland je namerno izvodio ovu dramu, sračunatu na psihički utisak kod prisutnih. On je dobro znao da će ovi ljudi tačno prenositi od usta do usta šta su danas čuli i videli. A to je bio jedan od načina da se protivnici zaplaše, a narod ohrabri. Roland je upravo stvarao mit o „princu iz bajke“ koji je dojahao da saseče troglavog zmaja, ozloglašnog Mak Larena.

– Gospodine, idite s mirom! – zavapi krčmar molećivo.

– To ne dolazi u obzir! – odbi Roland savet. – Na firmi iznad ulaznih vrata ovog hotela jasno piše da ovde boravi đavo. Nemojte me dovoditi u iskušenje da ga potražim sam! Morao bih vam u besu slučajno razbiti čašu!

Barmen je već uveliko bio moker od znoja.

– Ali gospodin Mak Laren se šalio kada je to napisao!

– Ja ne znam za šalu! – odbrusi Roland mračno.

Njemu nije bilo prijatno sve ovo što je izvodio, ali bio je svestan u kakvom se osinjaku našao i morao je ovako postupati, jer slično su činili i njegovi protivnici. A Rolanda su još u školi učili da bitku gubi onaj koji se više uplašio, Zato se trudio da drsko i na prepad deluje, kako bi zbunio svoje neprijatelje. I nije se prevario. Njegova pojava u salunu i oštre reči, privukoše jednog veoma krupnog muškarca koji se pojavi pri vrhu drvenih stepenica koje su vodile na sprat. On preteći poče da silazi, dok su daske po kojima je hodao bolno cvilele pod njegovom zastrašujućom težinom. Ruku je bio mlitavo opustio pored same drške svog ogromnog revolvera koji je virio iz kožne futrole.

– Kakva je to galama? – zamumla on dubokim glasom, od kojeg zazvečaje neke čaše.

– Vi ste vlasnik ovog saluna? – obrati mu se Roland koji je još uvek stajao na sred saluna, ne pomerivši se s mesta.

– Ne, sinak, ali ga gotovo u svemu zamenjujem.

– Znači spremni ste i da umrete za njega ako zatreba?

Grdosija se tromo zaustavi. Roland opazi kako mu se snažne šake opasno stežu u napetom iščekivanju.

– Šta ti, balavče, u stvari hoćeš? – upita on sve više gubeći strpljenje, jer je Rolanda smatrao za žutokljunca.

– Hoću da se ova kuća isprazni u što je moguće kraćem roku, ili da se sazida slična, kroz nekoliko narednih dana. U ovoj zgradi su se nalazili državna kancelarija i zatvor, želim da oni budu ponovo uspostavljeni!

– Sinak, jesi li ti lud? – upita džin, najozbiljnije. Roland mu uputi jedan tako miran osmeh, da oni koji su do tada kao prikovani sedeli ili stajali, počеше polako da ustaju i da se sklanjaju ređajući se pored zidova i šanka. I sam svestan važnosti trenutka, Roland odluči da izvede nešto dovoljno spektakularno i ujedno opominjuće. On jednim kratkim pogledom odmeri veliku sliku okačenu na suprotnom zidu, na kojoj je bio naslikan sredovečan čovek, najverovatnije Mak Laren, jer predsednik Sjedinjenih Država nije bio.

Niko od prisutnih nije tačno video kad je i odakle Roland izvadio sjajni kolt, odjeknu pucanj i velika slika se stropošta na pod uz neprijatan prasak stakla. Bio je to prosto neverovatan pogodak i neviđena brzina, jer slika je visila na jednoj svilennoj pantljici koju je tane preseklo po sredini...

– Ja sam novi federalni šerif Teksasa! – iskoristi Roland muklu tišinu da se predstavi zapanjenim posmatračima. – I od sada u ovom zapuštenom gradu vladaće red i zakon propisan od savezne vlade ove zemlje. Nikakvi drugi propisi i naredbe izdate od privatnih lica, više ne važe. Od iskona na zemlji su vladali zakoni jačeg. Zato oni koji se ne osećaju dovoljno jakima da podnesu zakonom propisane norme, neka se ili odmah ubiju ili napuste ovu teritoriju. U Teksasu ponovo vladaju ljudski zakoni, a ja sam od tih istih ljudi ov lašćen da u bijem ili kaznim svakoga za koga smatram da je to zaslužio. Ne zanosite se nikakvim iluzijama, od mene bržeg revolveraša nema na

celom Zapadu. Da postoji neko brži, ja sada ne bih ovde stajao živ! Razlika je jedino u tome, što ja ubijam pod zaštitom zakona!

Ovo je bilo suviše jasno i očigledno.

– Federalni šerif? – usudi se da promrmlja onaj sa stepeništa, koji se još uvek nije pomerao sa mesta gde je stajao. – Nikad ranije nisam čuo za tako nešto! – izjavi on.

– Federalni šerif je ustanovljen nedavno – počeo je da mu objašnjava Roland. – To je čovek koji kontroliše sprovođenje vladinih zakona i naredaba. On nadzire rad policijske službe na celoj teritoriji određene savezne države i po potrebi smenjuje i kažnjava one koji ne izvršavaju savesno svoju dužnost. Svaka savezna država ima svog vrhovnog šerifa, a ja sam određen za saveznog šerifa ove teritorije. Upozoravam vas da je savezni šerif jedini ovlašćen da ubija nekažnjeno i bez pozivanja na odgovornost! Prema tome, onaj koji odbija poslušnost, odlazi u zatvor. Ko odbije da ide u zatvor, odnose ga na lokalno groblje! Mislím da sam bio jasan.

– A ja sam Velč Kraun, Mak Larenov upravnik imanja reče grdosija tromo silazeći. – Drago mi je, šerife, što vas ponovo vidim među nama, jer petorica vaših prethodnika nisu imali sreće u ovom gradu! Gotovo uvek se našao neko brži, a ko se baš nije naročito pridržavao vladinih zakona. Ja se iskreno plašim za vašu sudbinu ovde, jer vidim da ste vrlo mladi i...

Ali Roland ne dozvoli sirotom Kraunu da završi svoju misao. On iznenada opali u njegovom pravcu i ponovo postiže briljantan pogodak, prostrelivši Kraunov šešir koji odlete sa njegove glave. Na stepenište se sruči poveće parče maltera.

– Ja nisam guverner Džonson! – upozori ga Roland suvo. – Ja sam novi savezni šerif Ed Roland, što znači da pre nego mi se službeno obratite, izvolite najpre skinuti vaš šešir! Ne zaboravite da ću ja biti jedina vlast u ovoj državi narednih šest meseci, do izbora novog guvernera. Nadajmo se da će on biti pošten i nepodmitljiv čovek, a ne ženskar i pijandura poput Džonsona! Zato požurite sada vašem gospodaru i u tančine mu iznesite moj zahtev. Ili neka smesta ustanovi novu kancelariju i zatvor, ili neka pošalje ovamo svoje najbrže ljude! Nemojte me terati, gospodine Kraun, da vas ja lično tamo posetim. Jer ako ste ikada posmatrali bljesak munje, znajte da je ona spora u poređenju sa mnom! Zato ako se gospodin Mek

Laren odluči za nasilje, neka odmah šalje u grad po tri svoja revolveraša, kako bismo što pre okončali nesporazum. Uveravam vas, meni se zaista žuri. Očekuju me još mnogi gradovi Teksasa.

Kraun konačno uvide da je đavo došao po svoje. On bez reči pokupi svoj probušeni šešir i, pošto je uputio barmenu jedan bespomoćan pogled, pođe prema izlazu. Prolazeći pored Rolanda, on zastade.

– Gde vas možemo naći? – upita.

– Ovde. Zar ovo nije hotel? Neka mi smesta pripreme jedan prostran apartman u kojem ću do daljeg boraviti.

Kraun zbunjeno pogleda u barmena koji se umeša: – Izvinite, gospodine, jedini apartman pripada gospodinu Mak Larenu i on nije za izdavanje. Ako želite ispraznićemo vam dve sobe.

– Žao mi je, ali moram taj apartman da konfiskujem za potrebe obavljanja državnih poslova, pošto je vlasnik lokala nezakonito adaptirao vladine prostorije. Dok se stvar ne raščisti, radiću i boraviću u tom apartmanu. Međutim, hranu i sve ostale hotelske usluge beležite i redovno mi podnosite račune.

– Ali, gospodine – gotovo zacvili barmen – ako se gospodin Mak Laren sa tim ne složi?

– To je vrlo prosto. Zatvoriću u tom slučaju hotel, jer onim ugostiteljima koji odbijaju da usluže goste, oduzima se dozvola. Ali i u tom slučaju moja kancelarija ostaje u apartmanu gospodina Mak Larena, dok se on ne pobrine za druge prostorije. Svi građani i službena lica koja me zatrebaju, neka me potraže gore. Radiću neprekidno od osam ujutro, do osam uveče.

– Razumem, gospodine! – promuca barmen.

– Utoliko bolje po vas. A sada se pobrinite za mog konja i pošaljite mi gore poslugu.

Roland ostavi zapanjenog Krauna i ostale i poče da se penje na sprat. Prispevši do vrha, on kao da se nečeg prisetio, okrete se i sa visine obrati se prisutnim građanima: – Potrebni su mi pomoćnici! Šest do osam odvažnih momaka, koji se neće ustručavati da pucaju u izvesne ljude koje im pokažem. Plata pomoćnika saveznog šerifa iznosi dvadeset dolara nedeljno i isplaćuje se unapred. Oni koji ne poseduju sopstvenu opremu i oružje, dobiće doživotno.

Onda pogleda u barmena.

– Izbacite iz dvorane onu sliku, a na njeno mesto okačite sliku predsednika Sjedinjenih Država, jer ovo više nije isključivo privatna svojina.

– Gde da je nađem? – protestovao je barmen.

Ali Roland se pravio kao da ga ne čuje. On uđe u raskošno uređene prostorije koje mu pokaza jedan član posluge i, pošto je bacio svoju putnu torbu na kanabe, umorno sezavali u jednu od fotelja i opusti. Bio je krajnje iscrpljen nakon predugog puta i svega što se malopre dogodilo. On je prezirao način na koji je bio prisiljen da istupa, ali to je bio i jedini način da se protivnik parališe i ukroti, da se neposlušni pokore. Roland je u rukama imao zakon, a njegovi neprijatelji stvarnu vlast i moć. Ko će od njih izaći kao pobednik, bilo je tada teško zamisliti.

Dole u salunu, još uvek je stajao zgranuti Velč Kraun, koji se trže i požuri da obavesti svog gazdu o neverovatnim stvarima koje su počele da se dešavaju u njegovom vlastitom gradu.

UBIJTE TOG ČOVEKA

Džozef Mak Laren je baš prineo ustima čašu svog omiljenog viskija, kad se vrata njegove radne sobe naglo otvoriše...

– Frenki i Laslo su se vratili sa Todovog ranča i žele da ih odmah primite i saslušate! — gotovo izdeklamova jedan visok plavi momak, uredno začešljane kose i besprekorno odeven.

Bio je to jedan od starčevih poverenika, koji je stajao u vratima, dok su se iza njegovih leđa nazirali pomenuti momci. Mak Laren koji je neobično držao do svog popodnevnog ceremonijala ispijanja viskija, odloži ovaj svečani čin za kasnije.

– Neka uđu! – reče kratko i dade rukom odgovarajući znak.

Frenki i Laslo se istovremeno proguraše kroz vrata koja iza njih zatvori Mak Larenov sekretar. Želeći da i sam čuje o čemu se radi, Viktor Volf se takođe, zadrža u prostoriji. I on i njegov sedi gospodar s pažnjom su posmatrali dvojicu prašnjavih revolveraša i prljavi zavežljaj koji je jedan od njih držao u rukama, a koji je širio nepodnošljiv zadah truleži kostiju.

– Zamislite, gospodine – prosikta Frenki kroz zube – taj prerijski pas naterao nas je da glođemo koske koje ste poslali Todovoj kćerci! Vi valjda nećete dozvoliti da se to kopile još živo vuče po ovoj zemlji!

Mak Laren se zbunjeno počeša po sedoj kosi.

– Gospodo, ja vas ništa ne razumem – procedi on. – Molim budite jasni. Ko vas je to naterao da glođete koske? Šalite li se vi to sa mnom?

– Ne, gospodine. Neki nepoznati mladić je bio u kolibi sa Nensi Tod kada smo tamo došli. Nismo u početku znali za njega i postupili smo tačno kako ste nam naredili, onda je on odjednom izašao napolje i revolverom nas naterao da glođemo koske umesto one devojčure!

– Zašto ga niste ubili?

Revolveraši se neprijatno pogledaše.

– Bio je brži. – objasni Laslo. – Neverovatno je brz na revolveru i iznenadio nas je. Zapretio je da će nas na mestu pobiti ako ne poslušamo njegovo naređenje.

– Otkud on kod devojke? – preblede stari ljubomorno. – Ko je taj drznik?

– Rekao je da vam poručimo da je on novi federalni šerif Teksasa, koji je došao da sredi neke ovdašnje stvari. Nas je nazvao vašim psima i naredio da vam ponesemo natrag ove kosti, jer ne želi da vi odvajate od usta zbog gospođice Tod!

Ovo je bilo previše.

– I sve se to odigralo pred devojčinim očima?

– Da, gospodine!

Mak Laren ustade od stola i osloni se rukama o ivice. On dugo ništa ne reče, onda pogleda u svog elegantnog sekretara i naredi mu kao da se radilo o najobičnijem poslu: – Ubijte tog čoveka! Odmah pošaljite na Todovu farmu Vikija Vunu, jer ne želim da se ta stvar suviše odugovlači. Neka sa Vikijem pođu i ova dvojica. A kada sredite tog hvalisavca, dovedite mi ovamo devojku. Živu ili mrtvu!

– Razumem, gospodine! – ukruti se sekretar i pođe vratima, ali ne uspe da ih otvori, jer u sobu prosto provali izbezumljeni Velč Kraun koji je upravo bio prispeo iz Ludvila On besno prelete pogledom po prisutnima i zinu da nešto kaže svom poslodavcu, ali ga ovaj zadrža pokretom ruke...

– Ne govori! – naredi mu stari. – Već vidim o kome želiš da me izvestiš! Baš sam izdao naređenje da se taj federalni momak smiri zauvek. Gledajte da se cela ta stvar obavi diskretno i bez mnogo svedoka. Biće najbolje ako ga odmah i pokopate na Todovoj farmi.

– Pa baš to želim da vam objasnim – reče Kraun uzbuđeno. – Taj momak se nalazi u Ludvilu!

– To ne menja stvar – potvrdi Mak Laren svoju odluku. – Udesite ga na mestu gde ga pronađete!

– Bojim se gazda da će to izazvati mnogo buke i velike materijalne štete! Novi federalni šerif se nalazi u vašem hotelu gde se udobno raskomotio u vašem apartmanu!

Kraun je namerno razvlačio reči kako bi ga Mak Laren bolje shvatio. A stari ga je gledao razrogačenih očiju.

– Šta to govoriš, Kraun? Zar se taj tip usudio da uđe u moj hotel i smesti se u moj privatni stan?

– I ne samo to! – živnu Kraun. – On je u vašim prostorijama otvorio kancelariju gde prima stranke, dok mu se ne obezbedi ili ne sagradi nova kancelarija! Hteo sam zabraniti posluži da ga usluži, ali je on odmah zapretio da će vam oduzeti dozvolu i zatvoriti salun. Kada sam se pobunio, probušio mi je šešir jednim neverovatnim hicem, a zatim je isto tako preciznim pogotkom skinuo sa zida vašu veliku sliku koja se sva razbila! Naredio je barmenu da se smesta gore okači fotografija predsednika, jer je ovo državna a ne privatna teritorija!

Mak Laren je kao opčinjen buljio u Kraunov probušeni šešir koji mu je ovaj pokazivao.

– Gospodine, bojim se da sa tim balavcem neće ići lako – izrazi upravitelj svoje mišljenje. – Neviđeno je brz, a pogoci su mu matematički tačni. Da ste samo videli kako je oborio vašu sliku sa zida!

Starac poprimi opasno modru nijansu. – Gospodo, ja vas dobro plaćam, zar ne? – podseti ih on. – Prema tome upozoravam vas da kada ubuduće budete ulazili u moju sobu, više ne čujem ni reč o nekakvom saveznom revolverašu kojeg je vlada najmila da sređuje njene stvari! Ludvil je prežalio pet lokalnih šerifa, pa će nekako oplakati i ovog saveznog! Kao što rekoh, povedite u grad Vikija Vunu i okončajte sve tekuće nesporazume između mene i vlade. Do pre nekoliko trenutaka bio sam još mišljenja da sve treba obaviti u tišini, ali sada vidim da će biti bolje ako se stvar izvede na javnom mestu i uz što je moguće veći efekat i prisustvo svedoka. Ne možemo dozvoliti da se naši neprijatelji suviše ohrabre pojavom ovog

vladinog psa tragača. Nikakvi federalni šerifi i nikakvi savezni zakoni i propisi ne mogu važiti na mojoj privatnoj teritoriji! Ovde sam ja sva zemaljska vlast i predsednik i bog!

Ovo poslednje je bilo tako uverljivo i neprikosnoveno izgovoreno, da se prisutni bez reči pokupiše, sa gotovo religioznom poslušnošću.

Pre no što je sekretar sasvim zatvorio vrata radne sobe, Mak Laren doviknu za njima: – Udesite ga tako efektno, da se taj događaj još dugo prepričava! A onu malu drolju mi pronađite i dovedite ovamo!

– Čuli ste? Iz ovih stopa odlazite u grad i likvidirajte ga. Mislim da će biti najuverljivije ako se u salunu pojavite sa Vikijem i ovaj ga na neki način izazove. Recite Vikiju neka ga sveg izbuši! Prizor mora da bude dovoljno stravičan i poučan za sve prisutne kojima se po glavi muvaju kojekakve smeće misli. Ne zaboravite da od vaše misije zavisi naša dalja egzistencija i udoban život ovde. Ako sada ne budemo dovoljno brzi i pribrani, vlada će nam sestiti za vrat sa svojim dosadnim ograničenjima.

Velč Kraun samo klimnu svojom ogromnom glavom. Njih trojica užurbano napustiše salon, hitajući da pronađu i obaveste Vikija Vuna, čuvenog Mak Larenovog revolveraša, o najnovijem prljavom poslu na koji ga njegov gazda šalje. Niko od njih nije ni pomišljao da se Viki Vuna možda više neće živ vratiti na ranč!

O ovom banditu ispredale su se prave bajke. Viki je imao čudan običaj da od svojih žrtava oduzima oružje nakon što ih pobije. Do tada je već bio prikupio zavidnu zbirku od osam „koltova“ koje je često i s pažnjom glačao i podmazivao. Bio je to pravi džentlmenski gest prema njihovim pokojnim vlasnicima.

I tako naša četiri jahača u besomučnom galopu dojuriše pred salun u Ludvilu. Trojicu od njih smo već ranije bili upoznali, a o četvrtom je upravo bila reč. Bili su to Velč Kraun, Frenki i Laslo, i večeras najvažnija ličnost, Viki Vuna zvani „munja“! Momci su se dobro nagutali prašine i znoja, pre nego što su uspeli da preduhitre noć. Veče samo što nije bilo nastupilo, a u salunu i obližnjim radnjama palili su prve svećice i lampe.

Četvoro Mak Larenovih ljudi udoše u salun u kojem je vrvelo od naroda. Dok su samouvereno prilazili šanku, žagor se utiša a prisutni im načiniše mesta za prolaz.

Građani su bučno i s dužnim poštovanjem prepričavali, pa čak i preuveličavali poslednje događaje. Oni stariji, pripisivali su Rolandovu pojavu u ovom gradu samom providenju. Jer, od kako je stari Mak Laren zaveo svoj privatni režim u ovom delu Teksasa, ništa se značajno nije promenilo već punih desetak godina.

– Gde je on? – odmah upita Kraun barmena. Barmen pokaza pokretom očiju u pravcu sprata.

– Da li se neko usudio da mu pomogne?

– Zadržao je u službi osam pomoćnika, iako se prijavilo nekoliko desetina! Stalno novi odlaze gore i silaze dole.

– Kopilad! – zareža Kraun. – Pitam se šta će učiniti ako večeras opnuži papke?

Nosili na reverima srebrne značke šerifovi pomoćnici. Za razliku od njih, federalni šerif nosio je zlatnu. Ugledavši svog direktnog protivnika, Viki Vuna nezadovoljno konstatova da je Roland i fizički veoma lep i uočljiv mladić. Čak mu se učinilo da je i nešto viši!

Na veliko iznenađenje Mek Larenovih ljudi, Roland mirno prođe pored njih i uputi se jednom slobodnom stolu u samom uglu saluna, koji je očigledno bio rezervisan za njega. On nešto reče svojim snažnim pratiocima, koji ga poluvojnički pozdraviše i udaljiše se. Prisutni su naizmenično gledali čas u Rolanda, čas u Mak Larenovu četvorku, napeto iščekujući dalji razvoj događaja. Kada Viki Vuna jednim naglim pokretom ispi svoj viski i nasloni se leđima na metalnu ivicu šanka, sasvim postade jasno da velika predstava uskoro počinje.

Vuna se najpre lenjo leđima odgurnu od šanka, pa pođe u pravcu Rolandovog ugla, uz put natežući ivice svojih kožnih rukavica. Ovaj beskrupulozni mladić je svoj prljavi posao uvek obavljao u rukavicama. Kada na njegovom lepom i neumoljivom licu zaigra već poznati preteći osmejak, prisutni se umiriše do te mere, kao da se sve događa u crkvi pred čitanje jevanđelja.

Viki Vuna se zaustavi ispred Rolandovog stola. Roland ga nezainteresovano pogleda, kao da posmatra neku stvar. Ovaj užasni mladi čovek, o čijim je nedelima već bio od građana informisan, nije za njega predstavljao ljudsko stvorenje. Vikiju se za trenutak učini da Roland drema, pa reši da ga i rečima upozori na svoju impozantnu pojavu.

– Ti si dakle taj... – poče Viki razvlačeći u govoru, ali ne završi... Roland je izveo jedan zaista obeshrabrujuće munjevit pokret, njegov sjajni kolt bljunu ubitačni plamen u pravcu Vikijeve lepe glave.

Revolveraš kriknu i u grču se uhvati rukama za krvlju obliveno lice. Jer upravo dok je zinuo da nastavi svoju izazivačku primedbu, tane mu je uletelo u otvorena usta i prostrelivši ih izletelo na desnoj strani obraza, pri tom načinivši poveću ranu iz koje je kiptela krv. Dok se krv slivala kroz Vikijeve drhtave prste, Roland smireno ustade od stola i ozbiljno mu reče: – Veoma sam razočaran. Mislio sam da za gospodina kakav je Džozef Mak Laren rade pristojni ljudi. U kulturnom svetu vlada običaj da čoveku sa kojim o nečemu želite razgovarati, najpre pošelite dobar dan, ili dobro večer. Vi ste to zaboravili, što vam je ujedno spasilo život. Jer da smo ozbiljno porazgovarali, sada biste svakako ležali ovde mrtvi.

Dobro ocenivši da njegovo prisustvo više u salonu nije potrebno, Ed Roland polako vrati svoje oružje u futrolu ispod jakne i uputi se stepeništu. Prolazeći pored zapanjenih i prestrašenih Mak Larenovih ljudi, on zastade ispred Velč Krauna.

– Poručite vašem cenjenom gazdi, da ću biti primoran da zatvorim ovaj lokal ukoliko u njemu ne obezbedi uljudnije ponašanje izvesnih gostiju. Kakav ste vi to svet? Ne dozvoljavate čoveku ni mirno da večera!

Ovim činom su Mak Larenovi plaćenici bili i zvanično i javno dotučeni. Dok se Roland peo u svoj novi stan, Kraun i ostali požuriše da pomognu nesrećnom Vikiju koji je opasno krvario, da bi na kraju izgubio svest. Mladić je bio toliko poprskan svojom krvlju, da ga je bilo užas i pogledati. Neupućeni posmatrač bi pomislio da je čovek sav isečen na komade. Efekat koji je zlorado priželjkivao Gospodin Đavo, bio je zaista grozan, ali je pogodio suprotnu stranu od predviđene. Tako to uvek biva u životu kad se dovoljno ne prouče stvari i činoci.

Velč Kraun i njegovi ljudi hitro preneše ranjenog Vikija u zgradu preko puta saluna, u kojoj je stanovao mesni lekar Dejvid Grin. Ovaj mladi čovek vrlo je brzo stekao mnogobrojne simpatije meštana, jer se odlikovao kako veštinom lečenja, tako i urođenom skromnošću i diskrecijom, što je u ondašnje vreme bilo od presudnog značaja za uspešno obavljanje lekarske prakse. Grin se nikada nije interesovao

za poreklo rana, ili za uzroke mnogih drugih nezgodnih obolenja kod oba pola svojih brojnih pacijenata. Tako i ovaj put, ugledavši razmrskano Vikijevo lice, mladi lekar se samo neprimetno osmehnu. Njemu je verovatno prvi put u životu bilo drago da se našao neko ko je konačno udesio ovog po zlu poznatog revolveraša i ubicu.

– Doktore – obrati mu se Kraun brižnim glasom – gledajte da svakako zalečite Vikija, a ja i gospodin Mak Laren nećemo vam to nikada zaboraviti!

– Lečenje drugih je moja sveta obaveza – odmah se ogradi doktor Grin. On nikada ranije ni od koga nije primio mito ili veću novčanu nadoknadu od zakonom propisane za odgovarajuću lekarsku uslugu, za šta je imao istaknut cenovnik u svojoj ordinaciji.

Dok je Dejvid Grin pažljivo ispirao Vikijevo unakaženo lice i spremao instrumente da ga zakrpi, Kraun i dvojica njegovih drugova nisu se micali iz prostorije, niti se lekar trudio da ih otud ukloni. Nadao se da će iz njihovog razgovora možda saznati nešto više o poreklu neugodne rane na lepom Vikijevom licu. Međutim, uskoro je saznao mnoge druge interesantne pojedinosti. U sobu tiho uđe jedan od Kraunovih doušnika, i šapatom, ali dovoljno čujno, povede sa svojim šefom sledeći razgovor.

– Saznao sam neke stvari o devojci! – reče pridošlica u poverenju. Kraun ga najpre začuđeno pogleda, valjda usled trenutne zbunjenosti nije odmah shvatio o kome je reč...

– Nensi Tod! – podseti ga onaj. – Upravo sam doznao da se od jutros nalazi u gradu! Dojahala je u pratnji novog šerifa i nastanila se u kući pokojnog Freda Tomsona.

– Šta ona traži kod Tomsona? – iznenadi se Kraun.

– I to i mnoge druge novosti sam saznao, ali me taj trud stajao stotinu dolara!

Shvativši da mora to najpre da mu nadoknadi, Kraun izvadi iz džepa jednu šuštavu novčanicu i gurnu mu je u šaku.

– Stari Tomson je bio veliki prijatelj s njenim ocem – poče ovaj da priča. – Valjda je to bio glavni razlog što je sve što ima ostavio oporukom Todovoj kćerci. I kuću i sav novac. Tomson je umro, a mala je već jutros došla i uselila se u kuću. Sa njom u kući živi samo jedna služavka.

– Ne mogu da verujem. – zgranu se Velč Kraun.

– Baš tako! Znam da se gospodinu Mak Larenu ova novost neće svideti, jer je Tomson čist i bez dugova u gospodinovoj banci. To znači da je Nensi Tod legalna naslednica i pošto je punoletna može s Tomsonovom imovinom raspolagati kako želi!

– Ali ako uopšte preživi taj srećni događaj! – primeti Kraun sa užasnim smeškom na usnama.

Doktor Grin ni najmanjim gestom nije reagovao ili se bilo čime odao da je i on prisustvovao ovom diskretnom razgovoru. On je nerazgovetne rečenice inteligentno raščlanio i od pojedinih jasnijih reči uspeo da uglavnom shvati o čemu i o kome se radi. Pošto je zaustavio krvarenje i pažljivo ušio ranu, on dozvoli da bolesnika pažljivo prenesu u jednu od hotelskih soba preko puta, jer ranjenik nije bio u fizičkom stanju da podnese bilo kakvo duže pomeranje ili transport. A kada se njegove neugodne mušterije udaljiše, mladić sede za svoj radni sto i napisa na listu od notesa poruku sledeće sadržine: „Upozoravam vas da vaši neprijatelji znaju mesto vašeg boravka, kao i sve pojedinosti o nasledstvu koje vam je ostavio pokojni gospodin Tomson. Čuvajte se, pripremaju vam zamku!

Prijatelj.“

ZATIŠJE PRED BURU

Kada je sutradan ujutru primila čudnu poruku tajanstvenog prijatelja Nensi Tod je sva usplahirena odmah poslala poruku po služavci u hotel, Rolandu. Federalnom šerifu nije bilo potrebno mnogo vremena da ustanovi od koga upozorenje dolazi. Pročitavši sadržinu, on slučajno okrete papir i na njegovoj drugoj strani ugleda reklamu jedne apoteke iz San Antonija. Njemu odmah postade jasno da je lekar taj koji ih upozorava na opasnost, a da je te novosti verovatno načuo sinoć za vreme previjanja ranjenika.

– Recite gospođici Tod – obrati se Roland ženi koja je čekala odgovor – neka se smiri i nipošto ne napušta kuću. Sve formalnosti oko sahrane gospodina Tomsona preuzmite vi uz pomoć lokalnog pogrebnika. Kuću stalno držite dobro zabravljenu, a gospođici predajte ovu kutiju. U njoj se nalazi napunjen revolver za svaki slučaj.

Klara, kako se služavka zvala, samo potvrdi glavom da je razumela i požuri da o svemu obavesti svoju gospodaricu.

Bilo je deset časova pre podne, kada se Roland pojavio u dvorani saluna, u obaveznoj pratnji dvojice pomoćnika. Ostali su bili javno razmešteni na važnijim gradskim tačkama. Na ovaj način Roland je mudro preduhitrio Mak Larena onemogućivši ga za eventualni prepad ili akciju. Iako ne toliko vešti u baratanju oružjem kao njihovi plaćeni protivnici ovi pošteni i ozlojeđeni građani, nestrpljivo su čekali da im se pokaže pogodan trenutak da pripucaju na nekog od svojih mrskih neprijatelja. Velč Kraun i društvo dobro su to znali, kao i za činjenicu da za razliku od njih ovi ljudi ubijaju u ime zakona! Zato su privremeno poštovali taj zakon koji im je nametnuo novi savezni šerif, ali su ujedno čekali i na znak svoga gospodara Đavola.

– Da li je moja poruka u vezi bivše kancelarije i zatvora prenetu gospodinu Mak Larenu? – zaustavi se Roland pored stola za kojim su sedeli Velč Kraun i još trojica revolveraša – Preneta je – odgovori Kraun mrzovoljno.

– I šta mi gospodin Mak Laren predlaže?

Kako na ovo pitanje nije bilo odgovora nastupi pauza.

– Pa lepo! – reče Roland, smatrajući i ovo ćutanje za odgovor. – Narediću vašem barmenu da smesta isprazni magacin hotela. Na prozorima se još uvek nalaze čvrste metalne rešetke od starog zatvora, koji će mi uskoro opet zatrebati. Naravno ove prostorije ćemo koristiti dok gospodin Mak Laren ne sazida novi zatvor i kancelariju.

– Zar ćete namirnice i robu izbaciti na nevreme? – pobuni se Kraun. – Ja se istina, ne razumem mnogo u te vaše zakone, ali čini mi se da to nije baš u redu!

– Koješta, gospodine Kraun! Šta je hrana prema kvarljivoj robi kakav je čovek? Mnogi su već počeli da zaudaraju u ovom gradu i krajnje je vreme da se smeste na odgovarajuće mesto. I vama bih preporučio da se malo operete i obrijete!

Velč Kraun se malo podiže sa stolice, ali ga smeđe Rolandove oči prikovaše za sedište. On se ne usudi da protestuje, jer mu je još lebdela pred očima sveža slika užasa koji je sinoć zadesio njegovog drugara Vikija.

– Šta vi, šerife, u stvari hoćete od gospodina Mak Larena i svih nas koji radimo za njega? – upita jedan od prisutnih za stolom.

– Želim da pre mog odlaska odavde ova teritorija ponovo pripadne saveznoj državi Teksas, u čijem se sastavu i nalazi. Upotrebiću i federalne trupe dok se sva oduzeta ili malverzacijama stečena imovina ne vrati njenim ranijim vlasnicima. Bar onima koji su preživeli.

– Ja sam pravnik, šerife – objasni sagovornik – i uveravam vas da ovde ništa nije oduzeto protivzakonito.

– Upravo prikupljam izjave od građana, prijave i ostalu dokumentaciju na osnovu koje će savezni sudija koji uskoro ovamo dolazi, odlučiti šta je čije. Tek nakon što dovedem stvari u njihovo prvobitno i legalno stanje, nastaviću put dalje na zapad. Upozoravam vas, gospodo, da iza mene ostaju mnogi obešeni i sprovedeni na robiju. Gledajte da se i vi ne nađete među njima! Ili prihvatite zakon kao takav, ili se još noćas selite na drugu teritoriju. Uzgred da vas obavestim da je vaš prijatelj Viki Vuna od pre nekoliko minuta moj uhapšenik i da više ne ulazite u njegovu sobu jer ćete tamo poginuti. Mojim pomoćnicima je naređeno da pucaju u svakog civila koji na silu pokuša da uđe.

Velč Kraun ne izdrža, on skoči sa stolice kao oparen. – Zatvorili ste bolesnog čoveka?!

– Smirite se gospodine. On je i dalje na lekarskoj nezi, ali pod kontrolom države. Upravo idem kod lekara da se raspitam o njegovom zdravstvenom stanju i da isplatim troškove lečenja. Čim ozdravi, preći će do suđenja u novi zatvor.

– Sudićete mu? Ali, ali zašto? – nemoćno je mucao Velč Kraun, kome od nemoći pođoše suze na oči.

– Zato što je taj grozni čovek pred svedocima pobio preko deset ljudi, u takozvanoj samoodbrani. Ukoliko se pojave svedoci za samo jednu od njegovih žrtava Viki Vuna će uskoro visiti na sred trga u Ludvilu! Naravno, ne pre no što potpuno ozdravi.

Roland učtivo dotače obod svog šešira i ostavi zabezeknuto društvo. Na spratu se već jasno mogao videti čovek sa srebrnom zvezdom pomoćnika šerifa, kako raširenih nogu sa puškom u ruci čuva prilaz Vikijevoj sobi.

– Dobro jutro, doktore – pozdravi Roland mladog lekara, koji je stajao okrenut leđima i slagao instrumente u svoju putnu torbu.

– Dobro jutro. – otpozdravi mladić osvrnuvši se i iznenađeno zagleda u Rolandovu zlatnu značku na reveru.

Roland i sam pogleda u sjajnu zvezdu.

– Sviđa vam se ovaj amblem? – upita on.

– Prosto ne mogu očima da poverujem da ga konačno ovde vidim!
– nasmeši se doktor Grin, prijateljski.

– Zašto doktore? Vas bar moraju da poštede, jer bi u suprotnom svi pomrli od raznih infekcija i zardalih metaka.

– To je tačno, ali normalan čovek ne sme tako gledati na stvari. Ja bih bio najsrećniji da nikom ne moram ukazivati lekarsku pomoć. Užasno je to gledati kako ovaj jadni narod gine i strada.

– Od čega biste onda živeli?

– Od rada, gospodine. Da ovdašnja situacija nije tako očajna, smesta bih napustio lekarsku praksu i kupio omanju farmu. Lečio bih životinje i brinuo se o bolesti voća i useva.

Roland ga je prijateljski posmatrao.

– Oprostite za ovo kratko i neumesno ispitivanje. Pretpostavljao sam da ste mudar i pošten čovek. Zašto biste inače rizikovali život i poslali poruku nemoćnoj devojci, koju čak i ne poznajete.

Doktor Grin se zbuni.

– Zaboravili ste u brzini, – objasni mu Roland, – pa ste napisali poruku na poleđini jedne apotekarske firme.

Doktor Grin se nasmeši i zavrte glavom. – Dakle, ja ću ipak završiti na kraju kao žrtva zardalog metka.

– Hvala vam doktore, i u moje lično ime i u ime gospođice Tod. Toj dragoj devojci je zaista potrebna nečija pomoć i ja vam je najtoplije preporučujem.

– Kako to da shvatim? – iznenadi se mladi lekar.

– Potreban joj je neko da će o njoj pobrine i pomogne joj u životu. Suviše je bila nesrećna. Neko je mora uhvatiti za ruku i voditi dalje. Bila bi velika šteta da se ta vredna devojka jednostavno prepusti sudbini. Potreban joj je dakle neko dovoljno otvoren i pouzdan. U ovoj opasnoj situaciji, ne vidim pogodniju ličnost od vas.

– Zašto mi to govorite?

– Za slučaj da poginem, što nikad nije isključeno. Ne volim da ostavim iza sebe nesređene i nejasne stvari. Ukoliko mi se desi ono

najgore mirnije ću napustiti ovaj svet ako znam da će drugi umesto mene nastojati da poboljšaju život.

– I ja sam idealista šerife, ali se to danas ne isplati. Nezahvalno je to, gospodine. Zavalite tako neku dragu osobu, pa kada shvatite da morate da je izgubite, spopadne vas očajanje.

– Kako mogu izgubiti nešto što mi nikad nije pripadalo?

Ovim su sve nejasnoće bile izoštrene. Roland je mladom lekaru inteligentno dao do znanja da između njega i Nensi Tod ne postoji ništa više sem njegova briga za dalju devojčinu sudbinu, u slučaju neugodnog obrta događaja.

– Da li ste saznali još neke interesantne pojedinosti o namerama iz suprotnog tabora? – pređe Roland na drugu temu.

– Ne podnosim ljude koji drugim ljudima prenose ono što su čuli i videli. Smatram da je to nešto najbednije u čovekovom životu. Takav postupak me ponižava.

– Ali oni o kojima vam govorim nisu ljudi! – upozori ga Roland.

– Osim onog sinoć, više ništa nisam doznao. Ako slučajno otkrijem da smišljaju neku novu prljavštinu, svakako ću vas na vreme obavestiti.

– Dolazeći ovamo napomenuo sam Kraunu i njegovim ljudima da idem da vam platim troškove Vikijeveg lečenja i da se raspitam o bolesnikovom zdravlju. Zato mi recite cenu njegovog lečenja i ponašajte se smireno jer nas oni sad sigurno posmatraju.

Doktor Grin se zagleda u svoju listu sa cenama.

– Koštaće vas taj nestašluk dvadeset dolara – izjavi on vedro. Roland mu odmah isplati pomenutu svotu i pošto ga službeno pozdravi dodirnuvši obod svog šešira, on napusti ordinaciju. Ali samo što se Roland sa svojim pomoćnicima udaljio, iz hotela dođe Velč Kraun.

– Vidim imali ste službenu posetu! – primeti on bez ikakvog uvoda ili pozdrava.

– Da, šerif se raspitivao o Vikijevom zdravlju – reče Grin mirno. – Ostavio mi je novac i za njegovo lečenje, iako ja to ne razumem.

– To je zato što je od jutros Viki njegov uhapšenik objasni Kraun. – Međutim, ja i moji ljudi dogovorili smo se da Vikija izbavimo odmah iz kandži gospodina šerifa. Takođe smo odlučili da to izvedemo uz vašu pomoć.

Dejvid Grin prestade da pakuje svoje instrumente...

– Odlučili ste umesto mene?

– Da, doktore. Unapred smo znali da vi nećete odbiti tu za nas dragocenu uslugu.

Kako bi ovu svoju tvrdnju i potkrepio, Velč Kraun polako izvuče iz futrole revolver i uperi ga u mladićeve grudi.

– Onda vas moram na mestu ubiti, a zatim će pasti još mnogo glava!

– Treba li ovakvo vaše ponašanje da shvatim kao deo obećane zahvalnosti za sve do danas učinjene usluge vašim ljudima i sinoć Vikiju? – upita doktor Grin s ironijom u glasu.

– Ne, gospodine Grin. Vi ste nas zaista zadužili i često spasavali naše neobuzdane i ratoborne momke, ali ja vas molim razumite da mi nipošto ne smemo prepustiti našeg nemoćnog druga na milost i nemilost ovom policijskom psu! To bi imalo nepovoljan efekat na naše ljude. Pomozite nam još da Vikija izvučemo iz njegovog zatvora, a gazda će vam se za uzvrat bogato revanširati.

Velč Kraun, kojem se zaista neobično žurilo, izvadi iz uvek punog džepa nekoliko zgužvanih novčanica i stavi ih nasred stola. Grin oceni da tamo ima najmanje 500 dolara.

– I, šta uopšte zahtevate od mene? – upita on.

– Da mirno pođete sa mnom u hotel i da uđete sa dvojicom mojih ljudi u Vikijevu sobu. Oni će savladati stražara i izvesti Vikija, a vi kasnije potvrdite šerifu da smo vas prisilili.

– Ako već moram, pristajem, ali pod uslovom da ne bude prolivanja nepotrebne krvi!

– Slažem će s vama. Strogo ću narediti mojim ljudima da ne posežu za oružjem, osim u slučaju krajnje nužde. A sad ponesite vašu torbu i mirno pođite ispred mene. Stražaru ćete reći da dolazite službeno, po naređenju šerifa.

Nemajući drugog izbora, doktor Grin poslušao. On čak pokupi sa stola zgužvane novčanice i nagura ih u džep sakoa. Zatim zaključa svoju ordinaciju i uputi se sa Kraunom u hotel preko puta. U prepunom salunu upravnik tiho objasni nekolicini svojih ljudi šta treba da rade, pa njih dvojica pođoše sa doktorom Grinom na sprat.

– Gde ćete?! – uperi stražar pušku u Grina koji je išao ispred ostalih.

– Došli smo da sprovedemo Vikija Vuna na sigurnije mesto – odgovori umesto doktora jedan od Kraunovih momaka.

– Po čijem nalogu? – interesovao se stražar.

– Po naređenju federalnog šerifa. Doktor je pošao sa nama kako bi pregledao ranjenika i utvrdio može li se kretati ili ne.

– Ako je istina to što govorite, onda prethodno izgovorite lozinku i pristupite izvršenju naređenja – reče stražar ne dozvolivši da ga prevare.

Kraunovi ljudi se zbunjeno zagledaše u doktora Grina koji im objasni: – Lozinka, to je vojna reč a znači „tajni znak“ raspoznavanja. Dok ne izgovorite tu reč, stražar vas ne sme pustiti unutra.

Nastupi neprijatna pauza, onda jedan od Kraunovih ljudi izgubi strpljenje i iznenada izvuče revolver.

– Evo ti lozinka, pseto! – opali on u pravcu stražara koji ispusti pušku i uhvati se rukama za stomak. Između njegovih raširenih prstiju poteče krv i on se bez reči sruši na pod. Dok je doktor Grin priskočio ranjeniku u pomoć, dvojica Kraunovih ljudi projuriše pored njega u sobu. Oni pomogooše Vikiju da izađe napolje, oslanjajući će o njih. Tako su ga prosto izneli na rukama i posadili na već spremnog konja, na kojem je čekao jedan od Kraunovih ljudi koji ga prihvati. U galopu koji je predvodio Kraun, njih sedmorica odjuriše niz ulicu prema istočnom izlasku iz grada.

– Šta se desilo? – dotrča Roland u hotel i pope se na sprat, preskačući dugim koracima po tri stepenika odjednom.

Doktor Grin je u međuvremenu uneo ranjenog šerifovog pomoćnika u Vikijevu sobu i položio ga na krevet.

– Oteli su Vikija! – reče Grin mirno, nastavljajući da previja ranjenika.

– Kako oteli? Pa zar je moj pomoćnik mirno stajao dok su mu prilazili i pucali u stomak?

– Ne. On je savesno vršio svoju dužnost, ali zatajio sam ja. Pod pretnjom Kraunovog revolvera morao sam da pođem sa njima na sprat i svojim prisustvom posvedočim da nas vi šalžete da pregledam i prebacimo uhapšenika na drugo mesto. Onda je vaš pomoćnik tražio da izgovorimo lozinku koju oni nisu znali i to ga je skoro stajalo života. Ali preživeće. Samo je lakše ranjen.

– To sve objašnjava – reče Roland zamišljeno.

– Kraun mi je ostavio na stolu preko petstotina dolara – nastavi doktor Grin i izvadi iz džepa zgužvane novčanice.

– Zadržali ste ih? – iznenadi se Roland.

– Što da ne? Ionako mi je njihovo oružje bilo upereno u glavu! Da je Kraun ovim novcem želeo samo da me podmiti, ni u snu na to ne bih pristao. Ali pomislio sam na moguću štetu i sada ću taj novac iskoristiti za lečenje vašeg pomoćnika. Konačno sam shvatio da sa tim ljudima treba biti izuzetno vešt. Ako vas možda interesuje, nisam ih upozorio da transport bolesnika može izazvati infekciju rane i naglu smrt.

– Znači postoji i mogućnost da stari Đavo ostane bez svog najbržeg ubice?

– Otprilike tako. Znate, ja se iskreno pitam, zašto još sinoć niste ubili tog mladog zločinca?

Roland slegnu ramenima.

– Ja se ne borim protiv ljudi, nego protiv njihovih rđavih dela.

– To je vaše geslo.

– Da. Protivnika treba samo onesposobiti, dok ga ne stigne zaslužena kazna. Mislim da je sve ovo dobro i ispalo. Kraun se posle ovoga neće usuđivati da dođe u grad, dok se ja ili ne uklonim ili ne odlučim da ih lično posetim. Ukoliko ne postupim prema njihovim očekivanjima, oni će se već sami odlučiti na nov korak bezakonja. Ali ja sam tvrd orah, mogao bi stari Mak Laren lako polomiti svoje klimave zube!

Roland zadrža kratak pogled na ranjeniku. – Hvala na brizi, doktore, i na jasnom opredeljenju. Mnogo je čoveku lakše da se bori kad zna na koga sme da se osloni u slučaju nevolje.

Doktor Grin se jedva primetno nasmeši, a Roland dodirnu obod šešira i izađe iz sobe.

Znajući da se neprijatelj grozničavo priprema za novi napad, Roland odluči da iskoristi trenutno zatišje i prijatno veče, i da poseti Nensi. Nameravao je da joj da nekoliko korisnih saveta, a i uželeo se da je vidi.

Devojka ga je razdragano dočekala, uzevši ga pod ruku i nestašno ga vukući u njezinu sobu na sprat. Putem mu je nepovezano pričala, srećna što ga vidi u svojoj blizini. U novoj svilenj haljini bila je raskošno lepa, a pripijena odeća je još više isticala njeno

besprekorno izvajano telo. Roland je sa zanosom posmatrao čarobnu priliku pred sobom, a ona mu nije nikako ispuštala desnu ruku, željno je stežući svojimima.

– Zašto ste došli? – poželela je da zna.

– Da vas upozorim na opasnost od zajedničkog neprijatelja koji ne miruje. Pre samo nekoliko minuta ranili su jednog od mojih pomoćnika i preoteli svog uhapšenog čoveka. Bojim se da bi Gospodin Đavo mogao u besu i vama da nanese neko zlo.

– Samo zato ste došli? – upita Nensi razočarano.

– I da vas vidim, naravno – zbuni se mladić.

– I? Jeste li zadovoljni onim što vidite?

– Znao sam i ranije da ste lepi. Ali da ste ovako izvanredno zanosni nisam mogao ni zamisliti. Vaša prirodna lepota prevazilazi mogućnosti ljudske mašte.

Ona mu se približi, čvršće stežući njegovu ruku.

– Volim vas, Rolande! – ne izdrža da mu poveri tu svoju slatku tajnu. Oprostite što sam tako neprijatno iskrena, ali nisam navikla da nepotrebno prikriam svoja osećanja pa prema tome, ni ljubav, koju sam po prvi put u životu osetila prema jednom pravom čoveku, kakvog sam oduvek...

Roland joj levom rukom blago zatvori usta da ne govori, a devojka mu nežno poljubi prste.

– Volim vas! – ponovi ona. Još više mu se priljubivši uz telo.

Roland oseti kroz košulju topli dodir njenih uzbuđenih grudi, čiji ga oblici i svežina za trenutak slatko opiše. On oseti kako mu s čežnjom prinosi svoje ispucale usne, koje su žudele za prvim poljupcem, kao što žedna pustinjska zemlja vapi za blagotvornom kišom. Nensi je od Rolanda očekivala da ugasi njenu neutoljivu potrebu za ljubavlju, unapred znajući da će oboje sagoreti u tom predugo očekivanom dodiru...

Iz tog preslatkog i neočekivano dugog zagrljaja, prva se izdvojila Nensi koju od uzbuđenja i napetosti zaboše noge i koja požele da legne! Ona ostavi na sred sobe svog ljubljenog i priđe lampi čiju svetlost smanji za polovinu. S neskrivenom čežnjom posmatrajući voljenog čoveka, Nensi gotovo nesvesno poče u polutami sobe da otkopčava presvučenu dugmad na gornjem delu tek kupljene haljine. Roland, u kojem se nešto bunilo protiv ovakvog njenog postupka,

nije imao snage ni da se pomeri kamoli da protestuje. Ono što je gledao bilo je previše lepo i nedoživljeno. Ipak, u poslednjem trenutku, on priđe divnoj pojavi pred sobom i ne dozvoli joj da skinе haljinu sa prelepog tela...

– Ne, Nensi! – uhvati je mladić za ruku.

– Zar me ne želite? – pogleda ga devojka začuđeno. – Oh, oprostite. – počе ona da plače. – Suviše sam se zaboravila u svojoj jednostavnoj ljubavnoj želji. Trebalo je prethodno da se uverim da li i vi mene isto toliko želite.

Roland joj obuhvati rukama uplakano lice.

– Nensi draga. Želim vas više od ičega na svetu! Isto kao što ste i vi strpljivo očekivali susret sa pravim čovekom tako sam i ja godinama maštao o liku i doživljaju sa mojom izabranicom. Ali škola i prevelike ambicije mojih roditelja nisu mi dugo dopuštali da siđem na zemlju. Sada kada sam vas konačno sreo, ne bih želeo da se taj željno očekivani susret pretvori i nešto suviše brzo i nepromišljeno. Mislim da je ovo najnezgodniji čas za naše ljubavno upoznavanje. Svakog trenutka može poginuti jedno od nas dvoje. Šta bi se desilo sa vama kada bih ja nakon ove ljubavne noći nastradao? Vas Nensi u celoj okolini smatraju za vrlo čestitu i razumnu devojku. Takva morate i dalje ostati!

Postiđena ovim odmerenim mladićevim rečima i ujedno razočarana, Nensi porumene i okrete se prozoru zakopčavajući dugmad na svojoj haljini. U odsjaju tamnog stakla pred sobom, odsutno je posmatrala svoje lepe grudi koje su se nadimale u kratkim bolnim trzajima. Ovo je video i Roland, koji joj priđe s leđa raširi ruke u nameri da je obgrli, ali se ipak predomisli i okrete vratima na kojima zastade.

– Laku noć, Nensi – reče samo, i ne sačekivši njen odgovor napusti sobu, Čuvši kako silazi, u holu ga spremno sačeka Klara koja mu se prijateljski nasmeši otključavajući masivna vrata. Roland i njoj požele dobru noć i žurno izađe napolje kao da od nekog beži. Tek na širokoj prašnjavao gradskoj ulici, mladić odahnu i nastavi laganijim hodom. Bio se toliko zaneo sopstvenim mislima, da nije primetio doktora Grina koji je sedeo na terasi ispred svoje ordinacije i ljuljuškao se u naslonjači...

– Šta vas muči, šerife? – upita lekar zamišljenog prolaznika.

– Oh, dobro veče doktore! — prenu se Roland naslonivši se na drvenu ogradu terase.

– Kako je gospođica Tod? – upita Grin bez uvoda.

Roland se najpre zagleda u mladog lekara, onda pogleda niz ulicu, shvativši da se sa doktorove terase sasvim jasno vidi poluosvetljen, prozor na spratu Tomsonove kuće, koja nije bila udaljena više od pedesetak metara.

– Vi... – htjede Roland nešto da kaže, ali reči mu zastadoše u grlu, a ruka kojom je pokazivao na Tomsonovu kuću ukoči mu se u pokretu...

– Da. U toku događaja sam. Nemojte mi zameriti, ali naprosto nemam šta pametnije da radim pa se dosađujem u ovo prijatno letnje veče. Tako sedeći primetim po nekog prolaznika ili promenu na prozorima okolnih kuća!

Roland nije znao šta da mu na ovo kaže.

– Kada je mlad čovek vaših godina tako primetno rumen u licu, to je posledica naglog krvnog pritiska na nervnoj bazi. – poče doktor Grin da mu objašnjava. – Prema tome, postoje samo dve mogućnosti: Ili ste se vi udvarali gospođici Tod pa vas je odbila, ili je gospođica pokušavala da osvoji vas, pa se niste dali!

Nemajući kud, Roland potvrdi glavom.

– Ali nemojte je zbog toga pogrešno shvatiti. Ona nije navikla na duge ljubavne predigre i osvajanja, pa smatra da je prvi čovek koji joj se sviđa njoj namenjen. Potrebno joj je dati vremena da upozna i druge ljude, možda bolje.

– Možda! – ponovi doktor naglašeno. – A ja sam mislio da znate da zaljubljena devojka vidi u svom mladiću najboljeg, najpametnijeg, najlepšeg i najhrabrijeg! Vi valjda nećete reći da ste večeras odbili gospođicu Tod?

Roland primeti da se doktor Grin prilično uzбудio.

– Samo sam pokušao da joj objasnim neke veoma važne stvari u životu – reče Roland.

– Ali znajte da vas ta devojka iskreno i gotovo ludo voli! Danas je preko dva časa provela u trgovinama proveravajući svoj izgled pred ogledalima u bezbroj različitih haljina, da bi na kraju odabrala tu ružičastu u kojoj vas je verovatno večeras dočekala. Zar niste primetili sa koliko je ukusa i jasne simbolike odabrana ta ružičasta

nijansa? Ona više nije tako mlada, ali je još uvek čedna. Ona se nadala da ćete vi razumeti jezik njene odeće.

Roland se malo naže preko ograde, pokušavajući da bolje vidi lice svog sagovornika, koji se i dalje ležerno njiha u svojoj stolici.

– Šta vi hoćete od mene, doktore?

– Kada ste malopre ovuda prošli, – nastavi Grin, pomislio sam na sreću te namučene devojke kada vas večeras ugleda u njenoj sobi. Onda sam izvadio moj časovnik i počeo da merim vreme. Nakon svega šest minuta nakon što ste ušli u kuću, svetlost u sobi gospođice Tod naglo se prigasila. Znao sam da to niste vi učinili. Suviše vas dobro poznajem, iako prekratko. Prošla su još četiri minuta i vi ste se ponovo pojavili na uličnim vratima. Zašto? Zašto niste ostali noćas u čarobnom zagrljaju te do ušiju zaljubljene devojke? Zašto niste iskoristili priliku koja vam se ukazala i proveli jednu ludu noć u mirišljavom krevetu lepotice kakva se retko sreće i viđa?

– Ta devojka je zaista divna i izuzetna – složi se Roland tiho. – Međutim, to i jeste glavni razlog zbog kojeg je cenim. Ona se podaje iskreno i sa stvarnim zanosom i čežnjom. Živela je suviše dugo među prerijskim zverima i sada je odjednom osetila potrebu za ljudima, za voljenim čovekom. Ali ja sam najnepogodnija ličnost da joj u životu zamenim viteza iz devojačkih snova. Istina, noćas sam je mogao imati, ali ne zaboravite da već sutra ili još prilikom povratka u hotel, mogu stradati. Zar vam se ne čini da bi u tom slučaju Nensi ostala iza mene kao moj najveći greh?

Doktor Grin se zaustavi u ljuljašci.

– Znao sam da ćete tako postupiti. Inače, ne biste nikad postali ovo što jeste. Ja sam samo zbunjen i zapanjen saznanjem da na svetu još postoje ovakva savršenstva u ljudskom obliku!

– Ne, preterujte. Zar hoćete da kažete da biste se vi udvarali mladoj devojci koja vam se u nuždi ili opakoj bolesti obratila za pomoć? Znam da biste pre umrli od želje!

– Ne mešajte profesionalnu svest sa ljubavlju.

– I ja sam upoznao gospođicu Tod vršeći svoju policijsku dužnost. Spasao sam je neugodne posete Mak Larenovih ljudi i u njenim očima sam time izravnat sa herojem. A ja sam običan čovek, koji se boji nepoznatog kao i svi ostali. Da sam Nensi upoznao na nekoj

zabavi, to bi bilo nešto sasvim drugo. Priznajem, bio sam se veoma zagrejao za tu devojku, ali valjda usled prevelike usamljenosti. Srećom, sada mi je zdrav razum opet preplavio mozak i moje misli su kao i ranije čiste i slobodne. Nikad više neću sebi dozvoliti da upadnem u ovako glupu situaciju kao večeras. Pitam se, šta sam uopšte tražio kod te devojke u ovo vreme?

– Želeli ste da je vidite? – odgovori Grin umesto njega. – Tako sam se i ja zaneo jutros njenom božanstvenom pojavom. Poput seni me je povukla sobom i odjednom sam se našao u njenoj neposrednoj blizini. Čak sam bio toliko slobodan da je posavetujem u izboru haljina.

– Iako ste znali da ih kupuje za drugog, vi ste je svejedno savetovali?!

– Ona je te haljine kupovala da bude lepa pred voljenim čovekom. To saznanje može samo da oplemeni čovekovu dušu. Njena ljubav za drugog, ne može imati nikakvog uticaja na moje simpatije prema njoj.

Roland ga je mirno posmatrao.

– Imam odličnu ideju – izjavio on. – Pošto sam prezauzet mojom opasnom dužnošću ovde, a kako mi je zaista stalo da se toj nesrećnoj devojci ne desi neka nova neprijatnost, slobodan sam da vas zamolim za jednu prijateljsku uslugu.

– Da se umesto vas oženim sa Nensi Tod? – našali se Grin.

– Ne želim od vas toliku žrtvu! Ali bio bih vam doživotno zahvalan ako biste umesto mene sprovedi gospođicu Tod, do El Pasa ili Santa Fe. Ja ću se pobrinuti za udoban prevoz i pratnju. Mislim da bi trebalo da krenete još večeras. Devojci ćete reći da sam odsutan zbog izuzetno opasne situacije koja bi mogla da ugrozi i njenu egzistenciju u ovom gradu.

Ne sačekavši da Grin potvrdi svoj pristanak, Roland se pope na terasu i uhvati rukom za kvaku ulaznih vrata u osvetljenu ordinaciju...

– Mogu li se poslužiti vašim priborom za pisanje?

Ne dozvolivši mladom lekaru da dođe sebi, Roland uđe u predsoblje i sede za doktorov radni sto. On napisa kratku poruku na istom onom reklamnom notesu, na kojem je Grin već pisao upozorenje devojci na opasnost.

– Mnogo vam hvala, doktore! – reče Roland pružajući Cedulju zbunjenom Grinu koji je stajao pred stolom. – Čim smestite gospođicu Tod u jedan od pomenutih gradova, vratite se istim kolima jer ćete nam uskoro ovde biti preko potrebni.

Doktor Grin se zagleda u presavijeni list hartije.

– Zar se ne bojite da se u toku puta suviše ne zblížim sa mladom damom?

– To je vaša privatna stvar, gospodine Grin. Moja je dužnost da je na vreme uklonim iz opasne zone i potražim joj pouzdanu zaštitu dok se ovdašnje prilike ne srede i ne zavede red i zakon.

– Hvala na ukazanom poverenju, ali zaista me interesuje pravi razlog ovakvog vašeg više nego čudnog ponašanja. Najpre odbijate lepoticu koja vam se nudi, zatim je predajete u ruke drugome. Zar je možda želite ovim proveriti?

Roland se blago nasmeši i prijateljski stavi ruku na Grinovo levo rame. On se zagleda u tamne doktorove oči.

– Pravo iz vojnog koledža, otputovao sam u Teksas na novu dužnost – počeo on da mu priča. – Tom prilikom, u jednoj prljavoj seoskoj krčmi naišao sam na veoma mladu devojkicu, gotovo još devojkicu, koja je tamo radila kao sluškinja.

Izgleda da sam se pojavio u poslednjem času, jer je vlasnik, neki Morton, upravo te noći nameravao da je proda nekom pijanom kauboju da se proveseli. Spasao sam je zle sudbine u pravom smislu reči, vlasnika lokala smestio u zatvor, a devojkicu poveo sobom do Ostina gde je u jednom privatnom koledžu ostala da se školuje. Kako ona nema roditelja, preuzeo sam na sebe svu brigu o njoj, čak isplativši njen internat godinu dana unapred. Mislim da nije potrebno ni da vam napominjem da sam se u tu nežnu devojkicu odmah zaljubio. Naš susret je zaista bio neobičan i prepun snažnih osećanja.

Ubrzo nakon što sam napustio Ostin i nastavio put na zapad, sreo sam drugu devojkicu, stariju, neobičniju i u još gorjoj životnoj situaciji. Pomažući joj ponovo sam se zaljubio i čak poželeo da se oženim. Ali uvek prisutan Bog me preduhitrio i teško kaznio! Poslao sam moju nesuđenu verenicu kočijom u Razavil roditeljima, ali moji neprijatelji su otkrili moju nameru, presreli je u Tuluzi i unakazili nožem, jer sam svesno počinio grešku! Znajući dobro da ta draga devojkica u Ostinu

nema nikog osim mene, da me voli i s čežnjom očekuje moj ponovni dolazak, ja sam pozeleo i drugu. Prva strašna opomena biće mi i poslednja. To je razlog zašto želim da Nensi Tod upozna i zavoli nekog drugog, slobodnog čoveka. Ne može jedan muškarac pripadati dvema ženama, istovremeno. Mora se voleti i misliti isključivo na jednu osobu, jer inače se čovek ne može osećati ljudskim bićem. Druženje i kolektivna ljubav u čoporu je svojstvena samo životinjama koje nisu svesne šta čine. Toga sam se setio u poslednjem trenutku tamo gore u sobi gospođice Tod i postideo samog sebe. Vi ste vrlo jasno mogli zapaziti tu neprijatnu boju na mom licu. A sad pakujte vašu obaveznu torbu sa instrumentima. Želim vam mnogo sreće na putu!

Očigledno uzbuđen onim što je morao da ispriča mladom lekaru, Roland ga samo lako udari po ramenu i požuri na ulicu. Doktor Grin je neko vreme gledao za njim, onda se trže i poče da prikuplja najnužnije stvari...

TROJE ZA EL PAZO

Ugledavši mladog lekara na ulaznim vratima, Klara Bler se zbunjeno nasmeši.

– Dolazim od gospodina Eda Rolanda – objasni Grin svoje iznenadno prisustvo. – Mogu li videti gospođicu Tod?

Punačka domaćica pogleda u pravcu sprata.

– Pogledaću da li je gospođica već legla.

– Primetio sam u njenoj sobi svetlo. – reče Grin.

Žena zabravi teška vrata i njih dvoje se popeše drvenim stepenicama na sprat. Korak im se nije čuo, jer su stepenice svojom dužinom bile pokrivene debelim sagom mrkoplave boje...

– Jedan gospodin želi sa vama da razgovara – obavesti Klara devojkju kroz oškrinuta vrata.

– Neka uđe – reče Nensi prilično iznenađena i ustade od malog stola za kojim je pisala.

– Dobro večer! – stupi doktor Grin u sobu.

– Dobro večer! – otpozdravi Nensi tiho. – Da li... Jesam li vas već negde srela danas?“ – upita ona nakrenuvši glavu.

– Da, gospođice. Videli smo se jutros u nekim radnjama. Pomagao sam vam savetima prilikom kupovine haljina.

– Ah, da. – priseti se Nensi. – Oprostite sva sam smušena. Tek drugi dan sam u ovom nepoznatom gradu i još ne mogu da se snađem i zapamtim neka lica. Pričala sam gospođi Bler o našem susretu i ona mi reče da ste vi ovdašnji lekar, zar ne?

Nensi uze pruženu hartiju i zagleda se u tekst...

– A gde je gospodin Roland sada? – upita ona brižno.

– On je morao hitno poslom da napusti grad. Vi već svakako naslućujete ko je u pitanju! Zato bih vas zamolio da požurite sa pakovanjem, kako bismo se na vreme izvukli iz grada.

Nensi se osvrte po sobi.

– Ja... Sve što imam kupila sam jutros u onoj radnji i još uvek se nalazi u onom kožnom koferu. Poneću još samo novac.

Doktor Grin odmah dohvati pokazani kofer i otvori joj sobna vrata. Pre no što će napustiti sobu, Nensi izvadi iz fioke stola jedan podeblji žuti koverat i prebaci preko leđa elegantni, tek kupljeni ogrtač. Ali u samom prolazu vrata, ona stade i zagleda se u Grinove crne oči.

– Da li je ova poruka pisana na listu iz vašeg službenog notesa?

– Da, gospođice. Verovatno ste primetili reklamu fabrike lekova iz San Antonija, na čijoj sam vam poledini Juče napisao poruku da se pričuvate vaših neprijatelja.

Pošto je saznala ono što ju je interesovalo, devojka više ništa ne reče. Ona ćutke prođe pored doktora Grina i oni siđoše u hol. Tamo Nensi zamoli Klaru da se brzo obuče i spremi za put. Dok su ona i lekar čekali u holu Povremeno se proučavajući kratkim pogledima, na ulaznim vratima se začu udaranje gvozdеног zvekira...

Bio je to krupan sredovečan muškarac, načijem se reveru presijavala nova srebrna značka pomoćnika šerifa.

– Ah, gospodine Drejk! – odmah prepoznade doktor Grin svog sugrađanina. – Vas sigurno šalje šerif.

Klara ugasi sva svetla i dobro zaključa ulazna vrata, nekoliko puta proveravajući bravu. Kočija je bila zatvorenog tipa i veoma je podsećala na poštansku. Po maloj firmi na vrhu, dobar posmatrač je mogao pročitati da kola pripadaju Mak Larenovoj kompaniji za prevoz putnika. Ali neka vas to ne zabrinjava, kočiju je iznajmio lično Roland. Dakle, u zatvoreni objekat sa mekim sedištem, u kojem je čak gorela viseća svetiljka, posedaše Nensi, Klara Bler i doktor Grin. Naoružani šerifov pomoćnik pope se na sedište do vozača kojem

objasni gde treba da vozi. Začu se pucanj dugog biča i kočija odjuri prašnjavom ulicom...

U toku vožnje, Klara Bler se jednog trenutka uhvati za grlo i zamoli da stanu jer se ne oseća dobro usled nemirne vožnje. Napolju ona zamoli šerifovog pomoćnika da zameni sa njom mesto, pošto joj nedostaje svež vazduh. Stiven Drejk odmah siđe i oni promeniše mesta, a Drejk uđe u kabinu kod Nensi i doktora Grina. Preko kolena je položio napunjenu pušku...

– Nisam pismena – obrati se ona mladom vozaču u toku vožnje – ali primetila sam po poznatoj firmi da kočija pripada kompaniji gospodina Mak Larena.

– Da, gospođo. Neki gospodin me je večeras iznajmio da vozim do El Paza. Daleko, zar ne? Srećom mesečina je, a i konji poznaju put jer često ovuda prevoze poštansku kočiju. Ako nam se ne desi neki ozbiljniji kvar, mogli bismo stići do zore!

Morali su glasno da govore, jer su točkovi i konjska kopita stvarali priličnu buku.

– Vi ste znači službenik gospodina Mak Larena? – zaključila Klara, kojoj zaigra na licu neizvestan smešak.

– Da, gospođo! – potvrdi vozač.

– Koliko vas gospodin plaća za ovaj naporni posao?

– Imam u kompaniji stan i hranu, 1 deset dolara mesečno!

– Prilično malo! – uzviknu Klara razočarana.

– Pa, znate – nasmeši se mladić – još sam mlad i smatraju me za početnika u poslu!

– Šteta! Delujete vrlo oštroumno i ozbiljno! – pohvalila ga ona.

– Šta mi to vredi, gospođo, kad moji poslodavci ne misle kao vi! – doviknu joj on, nastojeći da nadviče kloparanje točkova.

– Niste im možda pružili priliku da se u to uvere!

– Kako to mislite?

– Trebalo bi se nečim naročitim istaći i svratiti gazdinu pažnju na sebe!

– Toga sam svestan i sam, ali ne vidim čime bih se naročito izdvojio od mojih drugova. Moj posao je svakodnevan, običan, dosadan, sastoji se u prevoženju putnika. Ljudi ulaze u kočiju i silaze, a ja zapucketam bičem i razvezem ih gde treba!

– Ovog puta vam se ukazala životna šansa! – naglasi gospođa Bler pogledavši ga pravo u lice. – Da li ste već ranije čuli za nesrećnu ljubav gospodina Mak Larena prema Nensi Tod, lepoj rančerovoj kćeri?

– Nisam dugo u gospodinovoj službi, ali sam čuo o tome od ostalih službenika. Čini mi se, međutim, da će je stari vuk konačno izgubiti jer se u gradu pojavio neki opasan novi šerif koji mu želi stati za vrat!

– Zar verujete u takvu mogućnost?

– Naravno da ne! Ko je još izašao na kraj sa gospodinom Đavolom?

– Večeras biste mogli učiniti vašem gazdi ogromnu uslugu. Devojka u koju je već godinama slepo zaljubljen, nalazi se u ovim kolima! Doktor Grin i šerifov pomoćnik prate je do El Paza gde treba da se privremeno skloni od pohotljivog pogleda vašeg moćnog poslodavca. Šta vas sprečava da u punom trku skrenete na ranč Gospodina Đavola? Stari bi vas bogato nagradio za vaš trud!

Mladićevo inače blede lice poprimi još neprirodniju boju na jasnoj mesečini. Njemu se diže na glavi kratka kosa nakon onoga što je čuo od nepoznate žene...

– Ko ste vi, gospođo? Zašto mi ovo govorite? – pogleda je on čvršće stežući u rukama kožne uzde.

– Ja sam sluškinja gospođice Tod. Godinama sam pre nje služila gospodina Tomsona koji je iznenada umro, ostavivši sve što ima toj devojci. Nemam ništa protiv nje, ali neka sav greh padne na iskvarenu dušu mog pokojnog gazde. Poslednjih godina je čak sa mnom živio, da bi mi na kraju ostavio par stotina dolara i prepustio me milosti drugih! Neka što pre izgori tamo gde je!

– Razumem! – reče mladić kojem počеше razne misli da se muvaju po glavi. – Vi znači želite da osvetite sebe?

– Tačno! A vi ste još mladi i gledajte da ovo iskoristite za sopstveni napredak u službi i životu uopšte. Zašto biste ceo život proveli kao trećerazredni sluga? Kad stari Mak Laren vidi koga ste mu dovezli pred kuću, već će umeti da pravilno oceni vašu odanost i vaše mogućnosti!

– A vi, šta će se desiti sa vama?

– Mene ćete nedaleko odavde ostaviti na raskršću puteva odakle ću pešice do Grinvila, Tamo ću ujutro sestiti na prvi voz i izgubiti se

bez traga. Imam u tašni 500 dolara i dugogodišnje iskustvo u vođenju domaćinstva, već ću se nekako snaći negde u San Antoniju!

– O'kej, gospođo! – složi se mladić i jače ošinu konje. – Zaustavićemo se kod raspela, a vi recite onima unutra da ste morali sići jer vam je pozlilo. Ja ću malo sačekati i odjuriti dalje sam. Ali umesto za El Pazo, skrenuću prema Đavoljem ranču!

Klara Bler zadovoljno potvrdi glavom da je razumela. Kočija se uskoro zaustavi, stotinak metara pre raskršća. Šerifov pomoćnik odmah proturi glavu kroz prozor, ali ga gospođa Bler umiri dobro smišljenim objašnjenjem. Ona odbi i Grinovu pomoć i izgubi se u obližnjem šipražju. Mladi Bani Veb, kako se vozač zvao, sačeka nekoliko trenutaka pa siđe sa kočije i ponovo se pope, kako bi zanjihao kola i ostavio utisak da se to penje teška gospođa Bler. Puče bičem i četiri snažna belca poput aveti pojuriše u noć. Niko u kočiji nije ni naslutio veštu prevaru. Niko od njih nije mogao ni zamisliti da bi mirna i skromna gospođa Bler mogla učiniti nešto slično.

Za to vreme, ona je stajala na sred raskršća i samozadovoljno posmatrala oblak udaljene prašine. Onda se razneženo nasmeši u pravcu sjajne mesečeve lopte, kojoj šeretski namignu. Onda skrenu levo, putem koji je krivudavo vodio za Grinvil.

U paklenom trku koji je podsećao na vihor pobesnelog vetra, mladi Bani Veb prolete nakon nepunih polačasa kroz visoki zidani prolaz Đavoljeg ranča. Ali tu nije bio i kraj ovog uzbudljivog putovanja. Da bi se dospelo do visoke bele ograde kojom su bile zaštićene zgrade i raskošni Mak Larenov dvorac, trebalo je projuriti još nekoliko kilometara. Ugledavši u daljini dugu belu crtu obasjanu mesečinom, Bani Veb se uspaničeno pitao: „Šta li će se desiti ako šerifov pomoćnik ili neko od putnika slučajno proviri kroz zavese na prozorima?“ Ali ovo se ne desi, jer vreme je bilo suvo i dizali su se oblaci pustinjske prašine. Na veliko mladićevo zadovoljstvo, oni sa ranča primetiše zahuktalu zapregu i na vreme rastvoriše veliku kapiju. Ali Bani Veb se ni tu ne zadržao. On projuri ispod svoda, sagnuvši glavu i produži putem prema divnoj beloj građevini na sprat. Tek pred samim ulaznim stepeništem, kočija se naglo zaustavi.

Iznenadeni neočekivanom i bučnom posetom, gotovo svi koji su se te večeri našli u kuli ili u neposrednoj blizini, dotrčaše napolje znatiželjno opkolivši prašjavu zapregu.

Čuvši galamu i primetivši kako prašina ulazi kroz otvoren prozor, Mak Laren ljutito ustade od svog radnog stola i priđe prozoru. Dole ugleda jednu od svojih kočija za iznajmljivanje, pored koje su stajala dva muškarca podignu-tih ruku iznad glave, dok je između njih stajala neka mlada elegantna dama u tamnocrvenom ogrtaču. Ne mogavši da oceni o čemu se radi, veleposednik obuče jaknu i pođe vratima nameravajući da siđe dole. Pre no što je uspeo da uhvati sjajnu mesinganu kvaku, vrata se rastvoriše i u sobu upade uzbuđeni Velč Kraun.

– Zamislite! – uzviknu upravitelj izbezumljeno. – Mladi Bani Veb dovezao na ranč Nensi Tod, doktora Grina i jednog šerifovog pomoćnika! Na prevaru!

Mak Laren ništa ne reče. Njega je bilo veoma teško iznenaditi ili možda uplašiti. Smireno pogleda svog zajapurenog službenika i prođe pored njega. Siđeu prostrano predvorje još uvek potpuno osvetljeno raskošnim kristalnim lusterima gde su njegovi ljudi uveli uznemirene „goste“ i držali ih na nišanu neko liko revolverskih cevi. Šerifov pomoćnik je bio razočaran.

– Uklonite oružje! – naredi Mak Larn ljudima, proprativši ovaj zahtev odgovarajućim pokretom ruke.

Redom se zagleda u sve prisutne. Poče od prašnjavog vozača Veba, pa prelete pogledom doktora Grina i novopečenog šerifovog pomoćnika Stivena Drejka, da bi zaustavio svoje umorne oči na prekrasnoj Nensi Tod, glavnom razlogu njegove divlje ljubavi i mržnje.

– Otkud vi ovde? – upita Mak Laren ne verujući očima.

– To bih i ja želela da znam! – reče devojka oštrim tonom. – Pošla sam u El Pazo poslom, a umesto tamo, ja i moji saputnici našli smo se na vašem imanju. Sa mnom je pošla i moja domaćica gospođa Bler, koja je nestala. Gde je ona?

Iako je želeo da je bez prekida sluša i gleda, Mak Laren ponovo pogleda u mladog Veba.

– Gde se nalazi ta žena? Kako je uopšte došlo do toga da ove ljude dovezeš na moj ranč?

– Gospođa Bler me zamolila da je ostavim na raskršću za Grinvil i posavetovala me da ove ljude odvezem na vaš ranč umesto u El Pazo. Rekla je da biste neko od njih rado videli u vašoj kući!

Mak Larenu se ote smešak.

– Pametno si postupio, mladiću, kada si poslušao tu ženu. Sad idi i osveži se, a sutra ćemo nas dvojica posebno o svemu porazgovarati.

Mladić se kratko nakloni i udalji.

Tako, dakle! – zagleda se Mak Laren u svoje noćne posetioce. – Nečim ste se zamerili gospođi Bler i ona vas je izdala u najnezgodnijem trenutku. Tako obično biva u životu. A ja sam već planirao čitave vojne manerve kako da dođem do vas! – reče on posmatrajući vitku devojkicu s neskrivenim zadovoljstvom.

Doktor Grin koji je odmah zapazio sa koliko žara starčev pogled počiva na bujnim devojčinim grudima, oceni da se starom čoveku naglo podiže krvni pritisak. O tome je svedočilo njegovo crveno lice. Ovo uzbuđenje bilo je očigledna posledica iznenada raspaljene neobuzdane mašte.

– Gospodine Grin i vi Drejk, bićete noćas moji gosti, jer nije zgodno da se sada vraćate u grad. A gospođica Tod i ja imaćemo večeras srdačan razgovor. Mislim da imamo jedno drugom mnogo stvari da objasnimo. Gospodine Kraun, povedite naše goste u drugu zgradu na prenoćište, a vi, gospođice, izvolite sa mnom u moju radnu sobu.

Naslutivši o čemu bi Nensi i Mak Laren mogli „razgovarati“, doktor Grin iskoristi priliku da joj poruči na latinskom: – Ne uzbuđujte suviše tog čoveka, on je opasan srčani bolesnik!

Nensi zastade i u čudu ga pogleda. Ona je od majke naučila mnogo latinskih reči i izreka i razumela je da se radi o inteligentnoj poruci.

– Šta ste rekli, gospođici? – smrači se Mak Laren.

– Izgovorio sam jednu staru latinsku izreku, ali sumnjam da ju je gospođica razumela.

– Naprotiv, odlično poznajem latinski – reče Nensi vedro. – Kazali ste: Nije kome je namenjeno nego kome je suđeno!

– Vi ste razumeli? – iznenadi se Grin.

– Svaku reč. Moja majka je bila učiteljica i od nje sam primila opšte obrazovanje.

Doktor Grin više ništa ne reče. On zadovoljan napusti veliko predvorje i mirno pođe za Kraunom i ostalima. A Mak Laren galantnim pokretom ruke propusti devojkicu da pođe ispred njega na sprat...

– Sedite, gospođice Tod! – reče on zatvorivši vrata radne sobe. – Poznato mi je kako se ovog trenutka osećate, ali vas uveravam da nisam nikakva zver u ljudskom obliku, već čovek kao i svi ostali, sa mnogim manama, ali i vrlinama. Ja vas molim da me ne smatrate ni za kakvog ubicu ili siledžiju, dok me mirno i s pažnjom ne saslušate!

Mak Laren sede u ogromnu fotelju nasuprot devojkici. Najveći problem za njegove oči predstavljale su njene divno izvajane grudi, koje je ona nakon doktorovog upozorenja svesno nadimala, a koje su Mak Larena dovodile gotovo do bezumlja. Njemu se učini da će se devojkicina haljina naprosto raspući od jedrine i nabreklosti. On duboko uzdahnu, osećajući potrebu za svežim vazduhom i poče svoju čudnu priču: – Želja mi je da ukratko i odjednom odgovorim na sva vaša pitanja i optužbe i ugasim vašu bezrazložnu mržnju, ako je to moguće. Kao što i sami znate, sve je pošlo naopako od trenutka kada sam vas pre mnogo godina ugledao na vašaru u Grinvilu. Prijatelji mi rekoše da ste se od skora doselili sa roditeljima i ja sam našao mogućnosti da se bliže upoznam sa vašim nesrećnim ocem i sprijateljim će s njim. Kažem nesrećnim, jer nije umeo pravilno da oceni mogućnosti koje sam mu pružio. A sve što sam tada i kasnije učinio za njega, činio sam zbog vas. Znam, vi ste inteligentna i obrazovana devojkica i neprimodno vam zvuči da se čovek sa ovoliko godina razlike usudi zanositi tako smelim mislima kao što je veza sa mnogo mlađom devojkicom. To je zato jer ne poznajete moju ličnu tragediju iz davne mladosti.

Još kao mlad momak, upoznao sam za vreme školovanja u Arizoni i ludo zavoleo jednu mladu devojkicu vaših godina. Tačnije imala je isto onoliko koliko i vi na vašaru. Ne samo da je bila isto toliko lepa kao vi, već je imala isti oblik, boju očiju i kosu, pa čak i isto ime. Nensi. Proveo sam sa njom tri nezaboravna meseca, koja se ne mogu uporediti sa rajem. Proveo sam časove slatko sanjajući na njenim grudima, ljubeći ih. Ali kao što malopre reče naš doktor: nije kome je namenjeno već kome je suđeno. Moju prvu ljubav uskoro dadoše drugome, jednom bogatom starcu, sa istoka. Pokušao sam

da je zaboravim i da se utešim, ali posle nje nisam mogao da zamislim nijednu drugu ženu. Tako sam i ostario sam. Onda sam odjednom ugledao vas sa ocem na vašaru i izgubio razum. Vi ste toliko svojim izgledom podsećali na moju Nensi da sam poverovao da ste se ponovo rodili zbog mene i moje beskrajne patnje za njom. Kada sam čuo da se i vi zovete Nensi zakleo sam se da ću vas dobiti i po cenu života. Da li sam vam ovom ispovešću pomogao da bolje razumete neke stvari?

– Hvala vam na iskrenosti, gospodine Mak Laren. Dirnuta sam ovim što sam čula, ali ne opravdavam način na koji ste vi i vaši ljudi postupili sa mojim nesrećnim ocem nakon što je odbio vašu želju da se oženite sa mnom.

– Oprostite mi. Moja ljubav prema vama bila je suviše slepa da bih mogao primetiti vašu ljubav prema ocu i bratu, koji su sa druge strane moji smrtni neprijatelji jer mi nisu dopustili da živim. A ja sam jedino živeo zbog vas i ponovljene nade u davno izgublenu ljubav i sreću. Sve one koji su se tome protivili smatrao sam neprijateljima. Nakon prvog gubitka drage Nensi više od trideset godina je proteklo kako sam živeo isključivo od tih uspomena. Kada sam vas ponovo sreo, gotovo sam poludeo od iznenadne sreće. Vama će se to možda učiniti nastranim, ali ja sam toj devojci sve ovo vreme bio odan i fizički i psihički. Zato razumite što sam ugledavši vas ponovo, izgubio svu uračunljivost i strpljenje. Ponovo vas preklinjem oprostite starcu koji nije video šta čini od prevelike svetlosti koju ste zračili svojom lepotom i mladošću. Vi ste jedini krivi za smrt vašeg oca, jer ste pripadali njemu umesto meni. Sva moja krivica se sastoji u tome što sam tog prokletog praznika došao u Grinvil na svečanost. Nensi, draga, recite šta želite samo budite moja! Preklinjem vas na kolenima, omogućite mi da umrem u vašem čarobnom zagrljaju, kao što ste mi omogućili da u njemu pre nekoliko godina počnem da živim.

Dok je klečao na bogatom tepihu pred njenim nogama, Nensi ga je uzbuđena posmatrala.

– Sve pokušavam da razumem – reče ona. – Ali nije mi jasno, kako čovek koji toliko voli može da usmrti druge ljude, zbog nekoliko prijatnih časova svog života? Toliki egoizam i sebičnost čine mi se prosto neverovatnim.

– Nije sve istina, Nensi. – pobuni se Mak Laren. – Svet mnogo izmišlja i dodaje stvarnim činjenicama jer me prezire zbog moje moći i bogatstva. Ja nikad nisam imao potrebe da smrću uklonim svoje protivnike. Dovoljno sam imućan da bi mi drugi smetali. Morao sam jednostavno narediti da vas silom dovedu na ranč. Ja nisam imao razloga da ubijem vašeg oca. Moji ljudi su to učinili bez mog znanja misleći da će time da mi se dodvore. Kunem vam se da je to istina!.. Slično su postupili kasnije sa vašim bratom, jer me je vređao pogrđnim rečima na javnom mestu. Sve one koji su se uprljali krvlju vaših dragih, ja sam proterao sa imanja, jer mi je to nasilje bilo odvratno. Znao sam da ćemo se zbog toga nas dvoje još više udaljiti. Sve ostale gadosti o meni izmislili su oni koji mi zavide na vlasti i bogatstvu. Ali, kao što vidite, ja klečim na kolenima pred jednom običnom devojkom, moleći je za milost.

– Još pre dva dana poslali ste na moj bivši ranč gomilu kostiju koju su pre toga oglodali vaši psi. – podseti ga Nensi. – Vaši ljudi su me oružjem primoravali da ih ja ponovo glođem. Da se na ranču nije slučajno zatekao novi savezni šerif, kog je poslao sam dragi Bog, doživela bih od vas najgore poniženje. Zar se tako postupa sa voljenom osobom?

– Nensi, draga, kako to da vam objasnim? Zar vama nije poznato da se između ljubavi i mržnje nalazi vrlo tanka nit. Vi ne možete zamisliti kao čovek može da omrzne stvorenje koje mu ne dopušta da ga voli i obožava. I moji psi osećaju potrebu za ljubavlju i milovanjem. Tako sam i ja vremenom prestao da želim vaše telo i počeo da priželjkujem vašu smrt. Kad već ja nisam bio u mogućnosti da vas dobijem, pozeleo sam da vas uništim, kako vas niko drugi više ne bi mogao imati. A onda su došli moji ljudi i izvestili me da se na ranču nalazi taj oholi mladi čovek. To saznanje je dokrajčilo sve ljudsko u meni. Prvi put u životu izgubio sam razum i naredio da ga smesta ubiju. Dok sam čekao da se vrate iz grada, umirao sam od straha da je sve kasno i da sam vas zauvek izgubio.

Nensi ga je potpuno shvatila.

– Dobro – reče ona. Mislim da ste govorili iskreno. Ja vas sigurno razumem, jer dobro znam šta znači čoveku potreba za ljubavlju. Godinama sam živela bez ljubavi. Takođe se slažem da ljubav ne zna za godine ili druge fizičke razlike. Nisam glupa i mnoge stvari

nastojim da shvatim. Budite ljubazni i jasno mi recite šta od mene očekujete? Šta stvarno želite?

– Vas! – zavapi Mak Laren još uvek klečeći.

– Jeste li svesni koliko mora da bude ogromna moja ljubav prema vama, da bih vam mogla oprostiti gubitak oca i nedužnog brata?

– Svestan sam, ali isto tako i spreman na svaku žrtvu! Učiniću sve što kažete, ispuniću vašu želju i uslov, samo me ne lišavajte nade. Jer vi ste sunce u mojoj tami. A čovek koji ne vidi svetlost kao mrtav je.

– Kako je sve to strašno – reče Nensi posmatrajući Mak Larenove sjajne oči. – Vi volite mene, ja čeznem za drugim, a on voli neku treću. Eto, pre samo nekoliko časova nudila sam ove bujne grudi za kojima vi uzdišete jednom drugom čoveku, ali on me odbio. Verovatno zato što je veran drugoj. Nije mi to rekao jer mu je bilo neprijatno da tu bolnu istinu prizna pred zaljubljenom ženom. Onda je poslao svog prijatelja da ga zameni kao da je zamena u ljubavi moguća. Nensi okrete glavu u pravcu otvorenog prozora. – Koliko je sati?

Mak Laren klečeći izvadi svoj zlatni časovnik i otvori izgravirani poklopac.

– Prošlo je deset. Vi ste sigurno već premoreni od mene i od napornog puta i svakako biste želeli da se na miru odmorite i o svemu još jednom razmislite.

– Već sam razmislila – reče Nensi brzo. Mek Laren proguta pljuvačku.

– Odlučili ste?

– Postoji samo jedan način da bar jedno od nas troje bude zaista srećno. Pošto ne mogu pripasti onom kojeg želim, pokušaću učiniti srećnim vas, ali kako sam ja devojka iz čestite katoličke porodice, moraćete se prethodno sa mnom oženiti. Nikakav drukčiji oblik našeg zbližavanja ne dolazi u obzir!

Mak Laren pomisli da će izgubiti svest.

– Vi... vi pristajete da se udate za mene?

– Zašto ne? Vi ste čovek koji me voli i želi. Naravno, ako mislite da sa vama provedem ostatak života, moraćete se prikladnije odnositi prema našim susedima i sugrađanima. Mislim da vam više nisu potrebni nikakvi revolveraši, jer u Teksas je doputovao federalni šerif

koji se o redu i zakonu voditi bolje računa od vas. One koji su se ogrešili o zakone i uprljali krvlju moraćete odmah uručiti vlastima. Ja ne mogu pristati da budem žena čoveku koji štiti u svom domu čopor ubica i prerijskih razbojnika.

– U pravu ste. Sada mi nisu ni potrebni. Niko mi više nije potreban, jer ponovo imamo tebe Nensi! Sve više sam uveren da mi te je dragi Bog vratio jer se sažalio nad mojom neizrecivom tugom za tobom. Ti si ista ona Nensi koju sam u mladosti upoznao, ali nisi toga svesna. Prepoznao sam te još kada sam te ugledao u Grinvilu. Ljubavi moja jedina, ne napuštaj me više! – zakuka Mak Laren plačući...

Nensi je nepomično gledala njegovu sedu kosu. Zar je moguće, razmišljala je, da tako stara kosa pripada tako mladom čoveku? Sama pomisao da je ovaj čovek tako užasno želi, činila je devojkicu nekako neizvesno srećnom. Žudeći za drugim, nije mogla osetiti to prijatno osećanje kada neko čezne za tobom. Ona čak pomisli da će moći i voleti ovog čudnog čoveka. Učinio joj će čak vrlo otmenim i urednim, što je Mak Laren i bio. Zašto bi se ona udvarala uobraženom mladom lepotanu, kad ovaj čovek plače od sreće u njenom krilu? Istina, on je neposredan razlog smrti njenog oca i brata, ali priznao je to moleći za opraštanje i milost.

Priznao je sve što je činio u nesreći. Da je imao ljubav, ko zna kakav bi to izvanredan čovek bio. Ona odmah požele da proveriti neke svoje pretpostavke.

– Recite, da li ste spremni pismeno svega da se odreknete, samo da ostanem sa vama?

Mak Laren podiže glavu sa njenog krila.

– Naravno! Samo ako vi to poželite. Ako ne bih bio u stanju da se odreknem svog bogatstva, to bi značilo da ga više volim i trebam od vas! Sve ovo što sam stekao, posledica je gubitka tvoje drage ličnosti. Lišen tvog toplog zagrljaja, dobio sam iznenadnu natprirodnu snagu i sticao imanja i silan novac, pokušavajući da te nadoknadim. Ljutit na bogatog starca koji mi te preoteo, rešio sam da postanem najmoćniji čovek Teksasa. Kada sam stekao sve, shvatio sam da nemam ništa. Nedostajala si mi ti. Sada kada smo se ponovo sreli, odričem se svega samo ne tebe! Zahtevaj da na mestu umrem, ali ne traži da prestanem da te volim.

Nensi uzdrhta od ovih reči jer oseti da čovek ne govori njoj, već jednoj drugoj, u koju je tako strašno i tragično bio u mladosti zaljubljen.

– Kada želiš da se venčamo? – upita je on.

– Odmah! Noćas. Kroz sat ili dva.

Nensi je po svaku cenu rešila da joj ovo bude prva ljubavna noć u životu. Pošto je izgubila Rolanda, odlučila je da pripadne Mak Larenu. Kakav stravičan preokret u ojađenoj Devojčinoj duši...

– Noćas? – šaputao je Mak Laren – Znači li to da treba da pošaljem po sveštenika?

– Da, gospodine. Pozovite takođe i sve ostale ugledne ličnosti iz kraja. Doktor Grin i gospodin Drejk su već ovde, a gospodina Krauna pošaljite u grad i oslobođenog revolveraša, jer ne želim da moj cenjeni suprug u ovako važnoj situaciji bude na strani bezakonja. Taj mladić je ozloglašeni ubica i treba da mu se sudi. Neka ga, dakle, Kraun preda šerifu i ujedno ga pozove na ceremoniju venčanja.

– Tako si divna i blagotvorna – reče Mak Laren zadivljeno je posmatrajući. – On konačno ustade trljajući utrnula kolena i pođe vratima, ali se neodlučno pored njih zadržao...

– Da li su to svi tvoji uslovi? – upita za svaki slučaj.

– Da. Od ovog časa ponovo ćete živeti kao čovek, jer ja sam iz vaših reči zaključila da želite tako živeti. Ako ste me možda prevarili, znajte da ćete me ubrzo izgubiti!

– Ne, draga Nensi – nasmeši se stari čovek. – Više te nikada neću izgubiti!

On tiho izađe iz sobe, a Nensi duboko udahnu svež noćni vazduh koji je prodirao spolja i zabaci glavu na naslon fotelje. Ona prebroja sveće na bogatom kristalnom lusteru i oceni da je vrlo lep i skupocen. Pokušala je još o nečemu da misli, ali odustade jer joj će učini da nema potrebe. Odlučila je da se više ne opire sudbini kad je ionako neminovna. Zašto se uzalud boriti za nešto što je unapred izgubljeno. Nensi je tog bila svesna i prepustila se životnom kovitlacu da je nekontrolisano sobom ponese...

GOSPODIN ĐAVO SE ŽENI

Ne malo je bilo Rolandovo iznenađenje, kada se pred salunom u oblaku prašine zaustavila ista ona kočija koju je on to veče iznajmio.

Pored njega, na hotelskoj terasi su još sedeli ili stajali trojica njegovih pomoćnika, koji preteći dohvatiše svoje puške. Svima je postalo jasno da se dešava nešto neobično jer kočija se ni u kom slučaju nije već mogla vratiti iz tako udaljenog grada kao što je El Paz. Ustade i Roland, jer ugleda kako iz kočije izlazi Velč Kraun. Iza Krauna se na malim vratima kočije pojaviše još Viki Vuna kojeg je pridržavao jedan nepoznat čovek. Kao poslednji, napolje izađe Stiven Drejk sa puškom u rukama. Prizor je bio toliko nestvaran, da Roland zausti da nešto kaže, ali ponovo zatvori usta. On i njegovi pomoćnici se obazrivo približiše kolima.

– Dobro veče, šerife! – pozdravi ga Kraun, učtivo skinuvši sa glave svoj probušeni šešir. – Dovodim vam natrag odbeglog uhapšenika – nastavi on – kao i čoveka koji mu je pomogao da pobegne i tom prilikom ranio vašeg pomoćnika. Postupajte sa njima prema zakonskim odredbama, a ja vam se u ime gospodina Mak Larena najozbiljnije izvinjavam!

Rolandu se učini da sanja, On se nemo zagleda u Drejka koji je stajao iza njih sa puškom u rukama. Očekivao je od njega da mu objasni neke nemoguće stvari...

– Istina je, šerife! – potvrdi ovaj. – Gospodin Mak Laren mi je dozvolio da uhapsim ove ljude, a i mnoge druge sumnjive tipove je najurio pre pola časa sa ranča. On vam poručuje da odustaje od svakog daljeg nasilja i otpora, jer više ne postoji razlog za takvim postupcima. Ujedno vas poziva da zajedno sa nama i još nekim uglednijim građanima Ludvila prisustvujete noćas jednom važnom događaju na njegovom ranču.

– Da, gospodine. – umeša se Kraun. Moj gazda vas najljubaznije poziva da obavezno prisustvujete ceremonijalu njegovog venčanja sa gospođicom Nensi Tod, koje će se održati na ranču, tačno u ponoć. Sa nama će poći sveštenik, gospodin Kristijan.

Rolandu se osušilo grlo. On morade opet da potraži pogledom svog pomoćnika.

– O čemu govori ovaj čovek? O čemu govori?

– Istinu govorimo gospodine, ali nas vi još ne možete razumeti jer vam nije poznato šta se u međuvremenu dogodilo...

– Onda mi objasnite, molim vas! – izgubi Roland strpljenje. – Šta se to događa, dođavola? Gde su Nensi i ostali?

– Svi su naranču gospodina Mak Larena, izuzev gospođe Klare Bler. Ona nas je u toku putovanja vešt看 trikom izigrala i uručila u ruke neprijatelju. Tako smo se svi našli umesto u El Pazu, na ranču Gospodina Đavola! A ona je zbrisala i sada se verovatno već nalazi u nekom vozu za San Antonio. Međutim, na ranču su se gospodin Mak Laren i gospođica Tod izgleda izmirili nakon jednočasovnog pregovaranja u njegovom kabinetu odlučili da se još ove noći venčaju! Od tog trenutka sva neprijateljstva su prestala. Mene i doktora Grina su oslobodili iz sobe u kojoj smo bili zaključani, a meni je omogućeno normalno vršenje svoje dužnosti. Svi oni na koje sam pokazao prstom, smesta su proterani sa ranča, a ovde u kolima se nalazi hrpa zaplenjenog oružja. Gospodin Mak Laren je izjavio da više ne želi da vidi naoružanog čoveka na svom imanju. Na ulaznoj kapiji su već postavljeni ljudi koji svakom posetiocu privremeno zadržavaju oružje, za vreme bavljenja na ranču. Uostalom, uverite se i sami!“ – Drejk slobodnom rukom jače otvori vrata kočije, kako bi Roland i ostali mogli videti gomilu oružja na podu. Tek tada federalni šerif primeti da ni Velč Kraun nema svog obaveznog duplog opasača. On dohvati sa gomile jedan „kolt“ koji razgleda i baci natrag.

– Zar je Mak Laren odjednom poludeo? – upita se Roland glasno.

– Ja mislim, gospodine, da mu se konačno povratio zdrav razum! – ispravi ga Drejk.

– Da ne slušam sve to iz vaših usta, pomislio bih da sanjam – reče Roland pa se okrete svojim pomoćnicima. – Odvedite uhapšeničke u magacin hotela i do daljeg ih dobro čuvajte!

– Svu trojicu? – hteo je da bude siguran jedan od momaka. – Gospodin Kraun se za sada još nije otrešio o zakon.

Kraun tužnim pogledom isprati svoje nesrećne prijatelje koje su odvodili pomoćnici. Roland se ponovo vrati kočiji i zagleda u zaplenjeno oružje. On prebroja dvadesetak revolvera i sedam pušaka, od kojih tri nove „vinčesterke“...

– Ipak je poludeo! – zaključio on jedva čujno, onda se obrati Drejku znatno glasnije: – Otkud znate da je gospođica Tod svojevremeno pristala na tako smešnu odluku?

– Lično je sišla u predvorje kuće i izdavala sva potrebna naređenja. Mak Laren je vrlo malo govorio, uglavnom je potvrđivao njene želje.

On se već ponaša kao da mu je ona supruga. Sve joj dopušta bez pogovora. Nije ni trepnuo kada smo najurili sa ranča šestoricu nezgodnih momaka. Ja zaista nemam pojma o čemu li gospodin i gospođica razgovaraju u njegovoj sobi, ali promena je potpuna i uočljiva na oboje. Ni sam još ne mogu da dođem sebi od zaprepašćenja!

– Taj grozni čovek ju je verovatno hipnotisao ili opio nekom indijanskom travuljinom! – pokuša Roland da opravda nerazumnu devojčinu odluku.

– Ne izgleda tako, gospodine – nasmeši se Drejk. – Pre se dobija utisak da je opijen gospodin Mak Laren. On je prosto paralisan i samo je nemo posmatra dok ona govori.

– Šta vi, gospodine Kraun, mislite o ovom iznenadnom obrtu događaja? – pogleda Roland u nadzornika.

– Ja samo znam da je gospodin bio godinama tragično zaljubljen u tu mladu damu i ako je trenutno i opijen, onda je to učinila ona svojom neobičnom lepotom. Uostalom, svi smo iznenađeni. Ni mi sa imanja nemamo pojma šta se dogodilo, što je gospođica Tod naredila, moralo je da se izvrši. Ranč je čist od sumnjivih tipova, razoružan, ljudi su se brzim konjima razleteli po celoj pokrajini i sve je u očekivanju ponoćnih gostiju. Gazda je i inače bio prilično duhovit i originalan, ali ovog puta je zapanjio i mene koji ga najduže poznajem. Ja sad moram da potražim i probudim sveštenika i još neke ljude, a vama ponavljam poziv da ako želite slobodno sa nama pođete. Gazdi bi svakako bilo drago da vidi u svojoj kući jednog tako uglednog gosta!

Roland je konačno i sam uvideo da i Kraun i njegov pomoćnik govore čistu istinu, ma koliko se ona činila neverovatnom.

– O'kej! – složi se Roland nakon kraćeg razmišljanja. – Idite obavljajte šta vam je naređeno, a ja odoh da se presvučem.

Nakon svega desetak minuta, pred zgradom hotela okupilo se toliko ljudi, da se čuo žagor. Mnogi su bili na konjima, a u kočiju se smestiše sveštenik, direktor banke, učitelj sa ženom i Velč Kraun. Roland je pošao na svom belcu, u pratnji Drejka i jednog mladog pomoćnika. Sva trojica su bili naoružani revolverima, a moglo se приметiti da i mnogi građani nose svoje oružje. Valjda zato, što Đavolu nikad ne treba verovati!

Ali, Kraun i Drejk su govorili istinu. Pred samim ulazom na ograđeni deo ranča, stajala su trojica snažnih momaka koji probranim rečima zamoliše cenjene goste da za izvesno vreme odlože svoje oružje i ostave ga u maloj kućici sa leve strane kapije. Ugledavši Rolanda i njegove pomoćnike, mladići se u nedoumici pogledaše, ali šerif dade svojim ljudima znak da slobodno predaju svoje revolvere. On i sam izvuče ispod sakoa službeni „kolt“ i pruži ga jednom od momaka.

Kada Roland i novopripeli gosti uđoše u jarko osvetljeno ogromno predvorje, oni koji su već ranije prispeli utišaše se i počeše da im prave mesto za prolaz. Bilo je tu podosta otmenih dama i gospode, ali Roland ih je sve nadvisio rastom i zasenio elegancijom svog tamnoplavog odela. Svi su ljubopitljivo gledali u njegovu zlatnu značku na reveru. Iz jedne grupe u suprotnom uglu izdvoji se stariji prosedi gospodin, koji mu priđe i pruži ruku.

– Dobro došli, gospodine! – pozdravi ga on. – Ja sam Džozef Mak Laren i čast mi je da vam poželim prijatan boravak u mom domu!

– Ja sam Ed Roland – predstavi se mladić, izostavivši titulu. – Drago mi je što smo se upoznali, ali po onome što sam o vama čuo, priznajem da sam razočaran!

Seli su napolje na kamenu ogradu velike osvetljene terase i obojica se sa neizrecivom tugom zagledaše u jedina tri osvetljena prozora na spratu. Svaki je na svoj način pokušavao da zamisli šta se tog trenutka gore odigravalo...

Pošto je dopratio svoju lepu suprugu do vrata njene spavaće sobe, Mak Laren je nežno poljubi u ruku.

– Zlato moje, verovatno si već premorena od svega onoga što ti se danas dogodilo. Odmori se sada, a ja ću se vratiti našim gostima, da se ne osećaju samim!

– Vaša želja da me ostavite na miru je plemenita, ali ja sam verovala da me više želite!

Mak Laren ju je posmatrao stisnutih usana. Ona uđe u sobu ostavivši otvorena vrata, što je bio jasan znak da očekuje i njega. Ona priđe snežno belom, tek presvučenom krevetu, koji nežno pomilova rukom. Onda se okrete u pravcu otvorenih vrata i uputi svom suprugu jedan smešak. Mak Laren je osećao da ovo što čini nije najbolje po njegovo zdravlje, ali rešen da pogine ako treba uđe u tu čarobnu odaju i zaključa iza sebe sjajnu mesinganu bravu.

Stojeći pored kreveta, Nensi poče da skida sa sebe skupoceni nakit, ređajući ga pažljivo na noćni stočić. Ona zabaci ruke iza leđa, pokušavajući da otkopča haljinu, čime izazivački još više istače bujnost svojih ionako prelepih grudi. Mak Laren oseti da propada u zemlju. Njegovo uzbuđeno srce lupalo je tako snažno da se gotovo čulo. Devojka uspe da se oslobodi svoje svečane haljine, a i ostali deo svlačenja ona pretvori u pravi ceremonijal. Činila je to tako ženstveno i sa toliko mašte, da se Mak Larenu nekoliko puta učinilo da će izgubiti svest. On uopšte nije bio svestan da prisustvuje prvom činu sopstvenog smaknuća!

Nensi na kraju ostade stojeći pored kreveta potpuno naga. Ona se pobožno prekrsti i kleče na meki tepih, oslanjajući se sklopljenim rukama na ivicu kreveta. U sebi je govorila: „Gospode, ako je ovaj čovek nedužan, smiluj mi se i daj mi snage da ga usrećim. Ako je pak nedostojan tvoje pažnje, ubij ga, a meni nesrećnici oprost!“ Ona se opet prekrsti i uspravi u svoj svojoj prirodnoj krasoti.

– Vaša sam, gospodine, izvolite sa mnom činiti šta vam je volja! – reče u pravcu Mak Larena, koji je nepomičan stajao nedaleko od vrata.

Izgovorivši ovo, mlada devojka se opruži po krevetu i ostade tako u napetom iščekivanju. Mak Laren drhtavim rukama odloži svoj kaput, uredno ga slažući preko jedne stolice, i priđe krevetu na čiju ivicu sede, On se najpre ne usudi da dodirne njeno lepo telo, koje je odisalo nekim zanosnim mirisom prirode. Taj dašak mladosti pobudi u njemu davna sećanja i uspomene na prvu ljubav, pa pomamno spusti glavu među devojčine grudi...

Osećajući na sebi njegovo vrelo lice, mokro od znoja, Nensi sklopi oči pokušavajući da ni na šta ne misli i ne oseća. Ali uskoro oseti kako se Mak Laren čudno trgao, da bi se zatim mlitavo opustio. Još uvek je njegova glava počivala na njenim toplim grudima, ali sada neprijatno hladna i nepomična. Nensi se pomeri u stranu i ustade sa kreveta. Preko nagog tela prebaci samo laku spavaćicu, i mirno, kao da se ništa naročito nije desilo, otključa vrata i izađe u hodnik.

Primitivši je na vrhu stepeništa, čak i onima koji su se već primetno njihali, bilo je jasno da se gore desilo nešto vrlo neprijatno.

– Pozovite doktora Grina – reče Nensi čudnim nekim glasom. – Mom suprugu je pozlilo!

– Nije ni čudo! – zlobno primeti jedna starija dama svojoj prijateljici na uho.

Doktor Grin i još dvojica starijih ljudi odmah požuriše na sprat. Mladi lekar opipa starčev puls, ali to nije bilo ni potrebno. Bilo je dovoljno pogledati okolo po razbacanom devojčinom vešu, pa da se shvati da je stari Mak Laren umro od naglog izliva krvi u mozak!

Doktor Grin se uspravi i pogleda u Nensi koja je stajala pored vrata.

– Žao mi je, gospođo Mak Laren, ali vaš suprug je mrtav! – izvesti je on svečanim tonom.

Nensi nezainteresovano pogleda u Velča Krauna koji je stajao u samim vratima.

– Siđite dole i zamolite naše goste da prekinu veselje. Objasnite im da će biti najbolje ako svi ovde prenoće, kako bismo zajedno sutra ispratili gospodina na poslednji počinak. Pošaljite ljude da prenesu pokojnika u njegovu sobu i pobrinite se oko ostalih običaja. Nakon svega se osećam veoma umornom i ne želim da me noćas više bilo ko uznemirava. Ostavite me samu!

Kraun se nakloni i bez reči udalji, a za njim se uputiše i ostali radoznalci koji su se bili načičkali oko vrata. Samo doktor Grin i Nensi ostadoše u praznoj sobi.

– Ne čudi me što je starom Mak Larenu prepuklo srce dodirnuvši vaše telo, ali nije mi jasno kako ste vi preživeli njegovo milovanje! – ne izdrža mladić da zlobno ne primeti.

On se nemo nakloni i izađe iz sobe, a Nensi polako priđe krevetu i sede na njegovu ivicu pored mrtvog supruga. Duboko se bila zamislila posmatrajući bogate šare na tepihu...

Svi zavideli lepoj udovici na bogatstvu koje je nasledila nakon pola časa provedenih u braku! Ali, takav je svet!

Samo jedan čovek je nedostajao u pogrebnoj povorci. I Roland je sva potrebna ovlašćenja preneo na novog mesnog belca i odjurio na zapad.

Ali, to nije i kraj ove interesantne priče...

GROM I PAKAO!

Nekoliko dana kasnije, Nensi je sedela u radnom kabinetu svog pokojnog supruga i pripremala neke spise, kad se na obloženim vratima začu prigušeno kucanje. U sobu stupi otmen muškarac u

svečanom crnom odelu, sede kose i brkova. nije mogao imati više od pedeset i pet godina...

– Sedite, gospodine Grant – nasmeši se Nensi direktoru banke i pokaza rukom na jednu od tri ogromne fotelje. – Pozvala sam i vas i mnoge druge jer vršim promene u dosadašnjoj administraciji, pa bih želela da čujem od vas želite li i dalje da radite za ovu firmu ili vam je možda neprijatno da služite jednoj ženi.

– Kralj je umro, živela kraljica! – reče Vili Grant vedro.

– Znači ostajete na svojoj dužnosti direktora naših banaka. Onda vas molim da me izvestite o našem novčanom i uopšte bankovnom položaju u odnosu na konkurente iz Ostina i San Antonia.

– Centrala u Ludvilu i filijale u Grinvilu, El Pazu i Santa Feu imaju u svojim deponatima oko milion i po dolara u zlatu i preko dva miliona u vrednosnim papirima. Ostalo je novac klijenata.

– Koliko?

– Ne znam tačnu sumu, jer novac neprekidno ulazi i izlazi, ali biće negde oko šest miliona.

– Zar uživamo toliko poverenje građana? – iznenadi se Nensi.

– Mi jedini držimo banke u ovom delu Teksasa – objasni direktor, diplomatski se osmehnuvši.

– Ah, razumem! Moj će vredni suprug već pobrinuo da budemo bez konkurencije... Ne čini li vam se, gospodine Grant, da smo akumulirali ogromne količine novca?

– Ne znam šta time želite da kažete.

– Hoću da kažem, novcem se dovoljno ne transakcioniše. Čula sam jutros od gospodina Krauna da su akcionari železničke linije San Antonio – El Pazo pred bankrotstvom! Kako bi bilo da mi otkupimo te akcije po sniženim cenama i nastavimo njihov neuspeli poduhvat?

– Da nastavimo tamo gde su oni propali? Jeste li svesni ogromnog rizika koji predlažete?

– Koješta! Rizik uopšte ne postoji, gospodine. Oni su se podavili naprosto zato što su strpali u svoja mala usta prevelik zalogaj! Time što su povezali železnicom tako veliki grad kao što je San Antonio, sa tako beznačajnom varošicom kao što je El Pazo, nisu ništa postigli. Narod se od Ostina do Ludvila i dalje još uvek prevozi presporim poštanskim kočijama. A kada bi se Ostin i San Antonio u potpunosti povezali, putovanje više ne bi trajalo nedelju dana kao

sada, već dva dana! Ovako, oni koji su već odlučili da gutaju prašinu od Ostina do El Paza, ne žele da presedaju na železnicu. Bar velika većina njih. Železnicom uglavnom putuju samo radoznalci, uglavnom omladina.

– Inteligentna primedba – složi se i Vil Grant. -Vi znači predlažete da jevtino otkupimo ono što je već gotovo i produžimo liniju do Ostina. Zna li kolika je to udaljenost i koliko će to novca koštati?

– Deset puta manje nego što ćemo zaraditi kroz deset godina! Prodaću i svoj nakit ako ustreba i udaljene delove imanja! Ali vi brinite o železnici. Od ovog trenutka mislite samo na to. Krajnje je vreme da se konji odmore!

Vili Grant je sa simpatijama posmatrao svoju mladu sagovornicu, onda čilo ustade.

– Do kada mi dajete rok?

– Pruga već postoji od El Paza do Grinvila, zbog tamošnjih rudnika gvozdene rude. Mislim da u toku sledećih šest meseci možemo prugu dovesti do Ludvila. To je više od polovine razdaljine Ostin – San Antonio. Čim postavite šine, ukidamo našu poštansku službu. Naš poslovni partner iz Ostina ne mogu izdržati i predugi deo do San Antonija, pa će tako sva pošta i putnici morati u Ludvilu da prelaze na železnicu, koja je uostalom brža i sigurnija.

– A kada se završi cela pruga, šta će se desiti sa našim ortakom iz Ostina? Ne zaboravite da su braća Perkins uložila sav svoj evropski imetak i da zapošljavaju dve stotine ljudi! Treba voditi računa da ti ljudi ne ostanu gladni.

– Perkinsi će nam se ili pridružiti, ili će bankrotirati. Njihove ljude ćemo u tom slučaju zaposliti na našoj železnici. Svakako neću dozvoliti da porodice tih ljudi gladuju.

– Razumem! – reče Vili Grant i pokupi svoj šešir sa ivice stola... Samo što je on napustio sobu, uđe Velč Kraun koji najavi novog mesnog šerifa Stivena Drejka...

– Pozvala sam vas, šerife, kako bismo izravnali neke stare račune – reče Nensi, prikupivši sa stola neke papire.

– Ja i vi? – začudi se čovek.

– Moj nevaljali suprug je svojevremeno počinio krivično delo, kada je od neuračunljivog senatora Džonsona otkupio državni zatvor i kancelariju i iste preuredio u hotel. Ja želim da okončam taj

dugotrajni spor. Kao što vam je poznato, federalni šerif se zbog toga veoma ljutio, ali je iz meni nepoznatih razloga sve ostavio i pobjegao iz ovog našeg divljeg kraja. Zato sam odlučila da se sama sa vama nagodim. Vi znate da sam nasledila kuću od pokojnog gospodina Tomsona. To je najmasivnija i najlepša kuća u našem gradu. Gospodin Tomson je bio zidar i arhitekta i tu kuću je očigledno sazio sebi. Mislim da pogodnija građevina ne postoji u Ludvilu, a koja bi vam poslužila za službene prostorije. Gospodin Kraun i naši ljudi pomoći će vam da se još danas preselite iz hotela u novu zgradu. Ovde je akt ispisan mojom rukom, u kojem se odričem te kuće u korist države i navodim već poznate razloge spora. Molim vas da prihvatite ovaj moj predlog jer želim da moj suprug mirno počiva tamo gde je!

Šerif bez reči primi pruženi dokument iz njenih ruku i s poštovanjem joj će nakloni skidajući šešir. Kraun isprati predstavnika zakona, a pusti u sobu mladog Bani Veba.

Mladić se ne usudi da sedne u ponuđenu fotelju, već radije ostade da stoji ispred masivnog stola, nervozno gužvajući u rukama svoj skromni šešir. Za ovu svečanu priliku obukao je svoje najbolje odelo, jedino bolje u stvari koje je još bilo izgužvano od predugog ležanja u kartonskoj kutiji. Odajom se širio oštar miris naftalina.

– Gospodine Veb! – pogleda ga Nensi. – Vi ste mom pokojnom suprugu učinili veliku uslugu, za koju vam je on obećao nagradu. Ja ne znam šta je on nameravao da vam daruje, ali pretpostavljam da ste vi učinili ono što ste učinili, jer ste se nadali da ćete kasnije lakše napredovati u službi. Zato sam vas postavila za nadzornika svih poštanskih zaprega ove kompanije. Umete li da pišete?

– Da, gospođo! – potvrdi mladić glavom. – Završio sam školu, a u vojsci sam služio u konjici i odlično poznajem te poslove i mnogo indijanskih znakova. Umem i da lečim životinje. Naučio sam to od našeg vojnog lekara.

– Kamo sreće da ste ostali u vojsci! Svejedno, izvolite vaš novi ugovor i ček na hiljadu dolara, koliko bi vam verovatno isplatio pokojnik.

Uzbuđeni mladić uze tabak hartije i duguljasti beli koverat sa čekom. On joj se nekoliko puta nakloni.

– Ovim je dug mojeg supruga prema vama izravnat, ali mi dozvolite da iznesem neka svoja lična zapažanja i mišljenje o vama. Želim da znate, da prezirem i gadim se tako beskrupuloznih, gmizavih i po svaku cenu ambicioznih ljudi kao što ste vi. Oni su mi utoliko odvratniji, ukoliko su mladi. Vi ste one noći mislili samo na sebe i sopstveni uspeh, ne vodeći računa o nemoćnoj, nezaštićenoj devojci koju ste onako hladnokrvno izručili pravo u ruke njenom smrtnom neprijatelju! Stidite se!

– Ja.. – poče da muca – zašto me onda nagrađujete?

– Ja vas ne nagrađujem već vam predajem ono što vam je moj suprug obećao. Obavezna sam da isplatim sva njegova dugovanja i ispunim sva data obećanja.

– A da niste obavezni prema pokojnom gospodinu? – želeo je da zna novi nadzornik poštanske zaprege.

– Onda bih vas pljunula po sred tog bezobraznog lica i najurila iz službe, da krepate od gladi, kao što sam ja danima umirala bez vode i hrane koje me je lišio vaš bedni poslodavac!

– Vi znači krivite samo mene? – ohrabri se mladić da pregovara. – A zar ste zaboravili da me je na sve nagovorila vaša služavka, gospođa Bler? Da ona nije one noći sela pored mene, ja bih i sada mirne savesti vozio kola.

– Gospode, kako ste glupi! Znači ako vam neko predloži da počinite neko rđavo delo, vi biste to pristali za dobru nagradu.

Bani Veb je i sam osetio koliko je glupo postupio. Ali divlji sjaj mladih očiju njegove vršnjakinje, govorio mu je da još sve nije kasno. On presavi svoje postavljenje na dvoje i pođe vratima. Nensi ga je s pažnjom posmatrala, jer je bio toliko zbunjen da je zaboravio i da je pozdravi. Onda se Bani Veb naglo okrete i vrati stolu. Poče polagano da cepa svoj ugovor i ček, u vrlo ravnomerne delove...

– U pravu ste, gospođo – reče jedva otvarajući usta. – Ja sam običan nitkov, vucibatina, ljigavac, jednom rečju, ološ! Ja nisam vredan ni da služim u vašim štalama, a kamo li da nadzirem druge poštene ljude. Izvolite natrag vaš ugovor i novac i hvala vam što ste mi pomogli da sagledam koliko sam ništavan. Nadam se da ćete sada biti zadovoljni i vi i pokojni gospodin.

Pre no što se okrenuo vratima, Nensi primeti u njegovim plavim očima suze.

– Stanite! – ustade ona. – Možda sam bila pregruba u trenutku besa. Nikad nije kasno, kaže mudra narodna izreka. Kako bi bilo da pokušate iz početka? Ja ne sumnjam da ćete brzo napredovati. Pošto vidim da ste se iskreno pokajali, spremna sam da vam oprostim i pružim vam novu šansu.

– Ne, gospođo! To bi bila nezaslužena milost. A meni je potrebna kazna!

Čovek u životu možda samo jednom pošteno progovori ali tada je veliki. Mladi Bani Veb nikad nije bio veći u sopstvenim očima, kao tog trenutka kada je samom sebi priznao ko je. On se nakloni i odlučno uhvati za kvaku. Kraun koji uđe, začuđeno se osvrte za njim...

– Najurili ste ga?

– Naprotiv. On je pocepao ček i ugovor koji sam mu ponudila. Mislim da će taj mladić uspeti u životu.

Kraun sleže ramenima, ne razumevajući njene reči.

– U predsoblju čeka neki dosadan Meksikanac, koji kaže da je na zahtev vašeg supruga doputovao čak iz Oklahome!

– Pustite ga da uđe!

Kraun ode po čudnog gosta i propusti ga u kabinet.

Crnokosi mladi čovek se toliko zaneo posmatranjem raskošne prostorije, da nije znao šta bi pre gledao svojim nemirnim crnim očima. Imao je kratko podrezane brčice i zdrave bele zube koje je bez razloga stalno pokazivao između tankih usana. On se šeretski zagleda u divnu ženu za stolom. Nensi uopšte nije nosila crninu. Bila je odevena u svetloplavu čipkanu haljinu. Njoj je tako bilo svejedno šta će reći svet...

– Kod vas u Meksiku muškarci ne skidaju šešire pred damama? – podseti ga Nensi na pristojnost.

– Si, sinjora! – skide on svoj ogromni crni sombrero. – Znete, nikad ranije nisam bio u ovako velikoj i finoj kući, pa sam se malo zaboravio. Vi ćete mi oprostiti, zar ne?

On još jače otkri svoje lepe zube, ali ovaj gest ne ostavi nikakav utisak na Nensi.

– Moj upravitelj kaže da vas je moj suprug pismeno pozvao da dođete ovamo. Zašto?

– Da ubijem nekog čoveka, senjora. – On je to izgovorio sa takvim poslovnim izrazom na licu, da se Nensi sva stresla.

– Koga da ubijete, zaboga?

– Nekog šerifa, njegovog smrtnog neprijatelja. Gospodin mi je pomenuo i cenu, ali o tome se još možemo dogovoriti.

Nensi je bilo potrebno izvesno vreme da dođe sebi od prvog šoka...

– Ali... moj suprug je mrtav. Sahranili smo ga pre nekoliko dana! – pokuša ona da mu objasni.

– To ne menja stvar, senjora! – iskezi se revolveraš. – Čovek je mrtav, ali njegovi neprijatelji su živi. To se nipošto ne sme dopustiti! Zar biste mogli podneti da vaš suprug bude tužan na onom svetu? Zar mu nećete ispuniti tu poslednju želju?

– Celo pre pode ispunjavam njegove želje i obaveze, ali ova mi se ne čini baš pametnom! Da li vi čoveče uopšte znate o kome se radi? Čovek kojeg treba da ubijete je novi federalni šerif ove države!

– Još bolje, senjora! – oduševi se Meksikanac. – Vi nemate pojma koliko sam ja ljut na vas Amerikance što ste nam oteli ovu divnu teritoriju.

Nensi ne reče ništa. Ona ustade od stola i priđe prozoru i zagleda se u prijatno zelenilo svoje velike bašte. Duboko udahnu opojni miris rascvetalih ruža, ali njene grudi ispustiše taj ugodni dašak prirode u kratkim bolnim trzajima.

Njoj su tako smetale te lepe grudi, na kojima je stalno osećala ledeni znoj Mak Larenove glave. Mi, na žalost, nismo u mogućnosti da prisustvujemo njenim skrovitim i nedokučivim mislima, ali ono što je uskoro smislila bogami, nije vodilo dobru...

– Koliko vam je ponudio moj suprug za tu neprijatnu uslugu? – okrete se ona Meksikancu koji je sedeo zavaljen u fotelju.

– Hiljadu dolara, senjora, ali mi...

– Dve hiljade! – udvostruči Nensi cenu i prekide svaku dalju diskusiju.

– Kako vi kažete, senjora! – uputi joj Meksikanac jedan do krajnosti jasan i zavodljiv osmeh.

– Taj čovek je strahovito brz! – upozori ga ona.

– Andreju Gomeza niko ne može da ubije, senjora!

– Nadam se da znate šta govorite. Moja dužnost je da vas na to upozorim. Taj šerif je mnoge slavne revolveraše zauvek

onesposobio. U Ludvilu je pre nekoliko dana prosto unakazio slavnog Vikija Vuna!

– Viki Vuna? – namršti se Meksikanac. – Nikad nisam čuo za tog momka.

– Ni ja za Andreju Gomeza! – naljuti se Nensi.

Meksikancu se sledi lice. On kao podboden skoči iz fotelje i pojuri vratima širom ih otvarajući. Kako se prvi do ulaza našao Velč Kraun koji je tu stajao razgovarajući sa nekim ljudima, on ga bez objašnjenja uvuče u sobu, iako je Kraun imao najmanje 90 kilograma.

– Senjor! – pogleda ga Meksikanac ljutito. – Dali ste ikada čuli za ime Andreje Gomeza?

– Gomez? – zamisli se Kraun. – Valjda ne mislite na čuvenog meksikanskog bandita Gomeza?

– Da, senjor! Šta mislite o njemu?

– Ništa, gospodine. O njemu je opasno i razmišljati. Znam samo da ga traže četiri savezne države i Meksička federalna vlada.

– Dovoljno, senjor! – oduševi se Gomez i izgura Krauna napolje. On očisti ruke kao da je obavio neki prljav posao i vrati se u svoju fotelju nasuprot stolu.

– Hoćemo li praviti biznis, senjora, ili da idem dalje? – upita on sa pobedonosnim izrazom na neobrijanom licu. Devojka, jer napokon to je još uvek bila, otvori bez reči fioku stola iz koje odvoji deset novih novčanica od po sto dolara i stavi pred njega. Gomez pljunu u vrh prstiju desne ruke i na licu mesta proveri sadržinu...

– A druga polovina?

– Nakon obavljenog posla dođite ponovo. Naravno, ako preživite! Meksikanac se opasno uozbilji i natače svoj veliki šešir na glavu.

– Gde se nalazi taj momak? – upita on spreman za sve.

– Krenuo je na zapad za El Pazo ili Santa Fe. On se obično kratko vreme zadržava u većim gradovima, ali vi ne brinite, lako ćete ga pronaći. Pitajte samo gde je odseo federalni šerif.

Gomez polako razvuče stisnute usne...

– Kada obavim posao, senjora, još ćemo se nas dvoje videti i sprijateljiti. Videćete, bićemo vrlo bliski! Vi ne možete ni zamisliti kako ljubi Gomez!

Sad se Nensi nasmeši i nasloni rukama o sto, unoseći mu se u iscereno lice...

– Marš napolje, senjor Gomez! – reče mu umiljatim, ali neprijatno jasnim glasom.

Meksikanac se tobože uplašen pokupi iz radne sobe.

Pošto je tako obavila deo neprijatnog posla koji je ugovorio njen nezgodni suprug, Nensi naredi Kraunu da joj hitno pripremi jednu brzu otvorenu kočiju i dva snažna belca. Ovo bi učinjeno u najkraćem mogućem roku, te tako Nensi odjuri drumom za El Pazo. Valjda je poželela da svojim očima vidi kako će poginuti prvi savezni šerif Teksasa.

U međuvremenu je i Gomez dojurio na trg ispred saluna u El Pazu, gde ostavi privezanog svog premorenog konja. Po samom načinu njegovog hoda i odevanja, pažljivi posmatrač je mogao zaključiti o kakvoj vrsti čoveka se radi. Ali za razliku od svog hvalisavog istupa pred lepom Nensi, Gomez je umeo da bude i vrlo vešt. On ničim ne privuče pažnju prisutnih gostiju, već se umorno nasloni na ivicu šanka i naruči piće. Tako je ćutke motrio šta se oko njega događa.

Ali barmen, koji je ispod tezge imao čitavu hrpu štampanih poternica sa fotografijama ili crtežima traženih razbojnika, odmah prepoznađe čuvenog Meksikanca. Nekako uspe da izdvoji Gomezovu poternicu, od koje napravi zapušač na jednoj praznoj boci mrke boje. Zatim rukom pozva jednog crnog dečka kojem stavi u mršavu šaku srebrni dolar i glasno reče: – Oduzi gospodinu Skotu njegovo omiljeno piće!

– Da, gospodine! – veselo potvrdi mališa i otrča.

Meksikanac je sve to pažljivo posmatrao, ali nije mogao znati da se lokalni šerif zove Alan Skot! Zato on ostade i dalje mirno naslonjen, ništa rđavo ne sluteći.

Za to vreme, u kancelariji šerifa Skota, sedeli su Ed Roland i njegov prijatelj i kolega iz El Paza, čovek četrdesetih godina, odlučnih, pomalo strogih crta lica. Šerif Skot je baš potpisivao svoja nova ovlašćenja, kad u kancelariju poput vetra utrča mali crnac sa flašom u rukama koju bez reči stavi na sto.

– Ha, ha! – uzviknu Skot veselo i izvadi iz usta dugačku cigaru. – Sad ćete probati najbolji viski Teksasa! – pohvali se svom visokom gostu.

On izvadi iz fioke dve poveće čaše, odvrnu papirni zapušač i napravi kiselo lice.

– Kakva je ovo šala, dođavola? – ljutnu se. – Ali, to je nemoguće, Lou je ozbiljan čovek i nikad se ne šegači na ovako neukusan način! Mora da je došlo do zabune.

Potraži pogledom dečaka, ali ovaj već beše otišao.

– Dečja posla! – zaključi Skot i vrati cigaru u usta.

– Ne mislim tako! – reče Roland razvijajući hartiju kojom je flaša bila zapušena. – Vaš lukavi sugrađanin vam šalje jednu vrlo inteligentnu i jasnu poruku!

Skot opet odloži cigaru i zagleda se u raširenu poternicu. Prepoznade Gomezovu sliku iznad masnih slova odštampane nagrade od 5.000 dolara!

– Šta to treba da znači? – zinu on.

– To znači da se u vašem gradu, u salunu, nalazi ovaj opasni revolveraš i razbojnik! – objasni mu Roland.

– Vidi se, gospodine da ste završili visoke vojne škole – izrazi Skot svoje divljenje. – A ja sam budala već bio spreman da otrčim do saluna i posvađam će s barmenom zbog glupe šale!

– Da sam na vašem mestu, ne bih sada ni ulazio u taj salun.

– Zar da dozvolim da mi taj bandit pobegne ispred nosa, sa nagradom od 5.000 dolara?!

– Na onom svetu vam neće trebati! Alan Skot se ozbiljno preznojavao.

– Bez nervoze, šerife. Dvojica smo, a tu je i vaš pomoćnik. Već smo smislili nešto pametno...

– Bojim se da nećete imati toliko vremena! – začu se sa otvorenih vrata jedan nežan glas.

I Roland i Skot poskakaše istovremeno sa svojih sedišta. Oni se zapanjeno zagledaše u lepu mladu ženu koja im je prilazila. Nensi se nakloni mesnom šerifu, a Rolandu uputi samo osmeh.

– Da li ste već čuli ko je u gradu? – upita ga Nensi ljupko. – Neki Gomez traži po gradu našeg novog federalnog šerifa. Moj pokojni suprug ga je najmio da vas ubije, a ja sam ga pre svega dva časa isplatila. Kažu da je užasno brz momak. Ja se stvarno pitam, kako ćete preživeti ovaj neprijatni sukob?

– Pa ste došli da se lično uverite da li sam napokon mrtav! – dopuni je Roland jetko.

– Ko je ova žena? – umeša se nestrpljivi Skot.

– Ja sam smrt gospodina Rolanda! – odgovori mu ona gledajući u mladićeve smeđe oči. Onda se njen osmeh odjednom pretvori u grčevit plač. Devojka se sva tresla, da bi mu se na kraju bacila u naručje. Roland je nesvesno steže, a prsti njegove desne ruke počеше da se provlače kroz niti njene bujne kose...

– Oprosti mi na svim ovim groznim rečima, Rolande! – jecala je devojka. – Oprosti za sve gluposti koje sam počinila! Nemoj misliti da sam i za trenutak pomislila ili poželela tvoju smrt. Došla sam u stvari da te upozorim jer te još uvek silno volim!

– Čudna neka ljubav! – reče Skot, više za sebe. – Najpre plate revolveraša da te ubije, onda dojure da te upozore! Ništa ne razumem!

Nensi se izvi iz Rolandovog zagrljaja i pogleda u Skota.

– Taj čovek je došao na ranč jer ga je moj pokojni suprug najmio da ubije gospodina Rolanda. Tako se nametljivo i samouvereno ponašao da sam rešila da ga ne razočaram. Pomislila sam, Roland bi verovatno želeo da uhapsi tog opasnog bandita i poslala sam ga u El Pazo, da bih nakon desetak minuta dojurila i sama. Još mi srce udara od silnog straha. Uplašila sam se da bi taj bednik mogao ubiti Rolanda s leđa ili na neku drugu prevaru!

– Znači, vama pripada nagrada! – razočarano će Skot.

– Nensi, draga! – saže se Roland i zagleda u vlažne plave oči. – Šta se desilo sa vama one užasne noći? Kako ste mogli ono učiniti?

– U trenutku očajanja i duševne izgubljenosti, odlučila sam da vam se svima osvetim. I vama, i doktoru Grinu, i Mak Larenu! Ali osvetila sam se samoj sebi. Zato sam rešila da čitavog života činim ljudima dobro i pomognem im. Znate li da sam otkupila železnicu od kompanije Lokvud! Produžicu je do Ludvila i ukinuti poštansku liniju!

– reče ona sa oduševljenjem devojčice.

Rolandu pođoše suze na oči. On je snažno zagrlji, da se činilo da će je zdrobiti u naručju.

– Tako ste hrabri, Nensi – tiho joj je govorio na uho – a ja nesrećnik nisam imao hrabrosti da vam one večeri priznam da već pripadam drugoj! Da, Nensi, jednoj drugoj devojci koja nema nikoga i kojoj sam

sva nada. Upravo u trenutku kada sam vas one noći poželeo, pomislio sam da ona možda tog trenutka sedi negde u dvorištu koledža u kojem sam je ostavio i sanjareći mašta o našoj budućoj sreći, posmatrajući sjajni mesec svojim nevinim očima...

– Manimo se sentimentalnosti, gospodine Rolande! Došla sam čak iz Ludvila da prisustvujem ovom spektakularnom dvoboju. Uklonite tog Meksikanca i očistite mi teren, da mogu ljudi mirno da polažu šine za buduću železnicu. Čekam vas napolju u kolima.

Ona žurno izađe, brišući oči. Roland je izvesno vreme gledao za njom, onda izvadi ispod sakoa svoj „kolt“ i proveri ga – Hoćete li poći da gledate? – upita on Skota.

– Oh, gospodine šerife, nemojte sad vi! Nije Andrea Gomez klovn, a trg u El Pazu cirkuska arena! Čoveče, premladi ste za tog prevejanca. Radije mi dozvolite da to sredimo ja i moj pomoćnik. Ako i poginemo, nije šteta. Ali vi ste još tako mladi...

– Koješta! – lupi ga Roland po ramenu i pozva pokretom glave da ga sledi. – Kad bi me sahranjivali ta gazi početnici kao što je Gomez, zar bih bio postavljen za saveznog šerifa Teksasa?

Alan Skot je mislio da će mu se raspući glava, ali ipak pođe za Rolandom. Pred hotelom, na mestu gde je stajala kočija sa Nensi, okupila se grupa radoznalaca. Ovako prekrasna i elegantna dama nije se uvezla kočijom u El Pazo od njegovog osnivanja, 1836. godine!

Roland i šerif Skot istovremeno prođoše kroz pokretna vrata saluna u kojem zavlada tišina. Nije to bilo samo zbog strogog pogleda Alana Skota. Prisutni gosti se više zbuniše pojavom elegantnog mladog čoveka sa zlatnom zvezdom na reveru.

– Vi ste Andrea Gomez? – odmah priđe Roland Meksikancu.

– Bogami, jesam, mladiću – reče ovaj bez vidnog uzbuđenja.

– Onda odložite mirno vaše oružje i pođite sa mnom ili izađite na trg pred hotelom.

– Zašto? – napravi Gomez iznenađeno lice.

– Da vas ubijem! – bio je jasan odgovor.

Gomez se zaceni od smeha. On se presamiti preko tezge tresući se, ali Roland je znao da je to verovatno jedan od trikova veštog razbojnika. Zato nije bio iznenađen kada se Gomez okrete sa isukanim revolverom, koji je u međuvremenu izvukao desnom

rukom. Prostorijom se prolomiše tri pucnja, a nesrećni Meksikanac se uhvati levom rukom za rame. Ali on nije imao dovoljno ruku da bi prekrrio sve tri rane koje su opasno krvarile. U njegovoj desnoj ukočenoj ruci, još uvek se nalazio revolver, koji nije mogao da upotrebi jer mu se učinilo da mu je ruka oduzeta. Roland nije imao običaj da mrcvari svoje protivnike. Obično je pucao samo jednom, što je bilo dovoljno da onesposobi neprijatelja. Ali on požele da ozloglašeni bandit oseti bol na sopstvenom telu, kako bi mu bilo jasnije šta su sve preživljavale njegove nemoćne žrtve.

– Vidiš? – govorio mu je Roland. – Ti još uvek držiš u ruci tvoje oružje, ali nisi u stanju da ga upotrebiš. Zato što nisi dovoljno vešt u baratanju revolverom i jer ne poznaješ anatomiju ljudskog tela. Tebi su nepoznate tajne nervnih spletova, a i po prirodi si glup čovek. Da si imalo bio pametan, verovao bi da od tebe postoji brži i lukaviji.

– Uvek postoji brži, amigo! I od mene postoji brži! Božja kazna je brža od svih nas! Zašto me ne ubiješ? – prosikta Gomez kroz stisnute zube.

– To nije moj posao. Ja se ne borim protiv čoveka, već protiv njegovih rđavih dela! – izgovori Roland svoju omiljenu poruku, naučenu u vojnom koledžu. – Sa tvojim životom, će se pozabaviti zvanični dželat ove države. Skidanje tuđih glava spada isključivo u njegovu nadležnost.

Sve ovo je bilo izgovoreno dovoljno glasno, kako bi i ostali mogli da čuju i dalje prenesu. Veoma je važno da glas ide ispred čoveka. Mnogi se tako na vreme sklanjaju, izbegavajući nasilje i susret sa bržim protivnikom. I tako, dok se Alan Skot snebivao od čuda, Roland mu prepusti ranjenog bandita i požuri na trg ispred hotela gde ga je očekivala Nensi. Čuvši tri pucnja, devojka se beše veoma uplašila za voljenog čoveka. Kao okamenjena je sedela u mekom sedištu, sa strepnjom iščekujući da iznesu iz hotela jednog od njih. Međutim, izašao je Roland, živ i zdrav.

– Predstava je završena! – reče joj on vedro. – Možete slobodno početi gradnju vaše železnice, najopasniji ljudi koji bi mogli napadati vaše vozove, uskoro će nestati.

Nensi ga je posmatrala suznih očiju. Dobro je znala da ga gleda poslednji put i saznanje da ga neće ugledati više nikada, prosto je razdiralo njenu mladu dušu.

– Pozdravite tu mi nepoznatu devojku kada je ponovo vidite i recite joj da ne tuguje jer je najsrećnija žena na svetu! A meni nesrećnici oprostite što sam htela da joj oduzmem ljubav, jedino što ima. Verovatno sam to poželela u trenutku prevelike sebičnosti...

Ona htela još nešto da mu kaže, ali joj reči zastadoše u grudima koje su se nadimale u bolnim trzajima. Zato ošinu konje i odjuri niz široku gradsku ulicu...

Pre no što završimo ovu tužnu priču, reći ćemo vam još da se Nensi nakon tri meseca tugovanja najzad utešila u naručju doktora Grina, za koga se i udala.

KRAJ

Table of Contents

Federalni šerif

DOLAZAK

GRAD BEZ ZAKONA

UBIJTE TOG ČOVEKA

ZATIŠJE PRED BURU

TROJE ZA EL PAZO

GOSPODIN ĐAVO SE ŽENI

GROM I PAKAO!

KRAJ